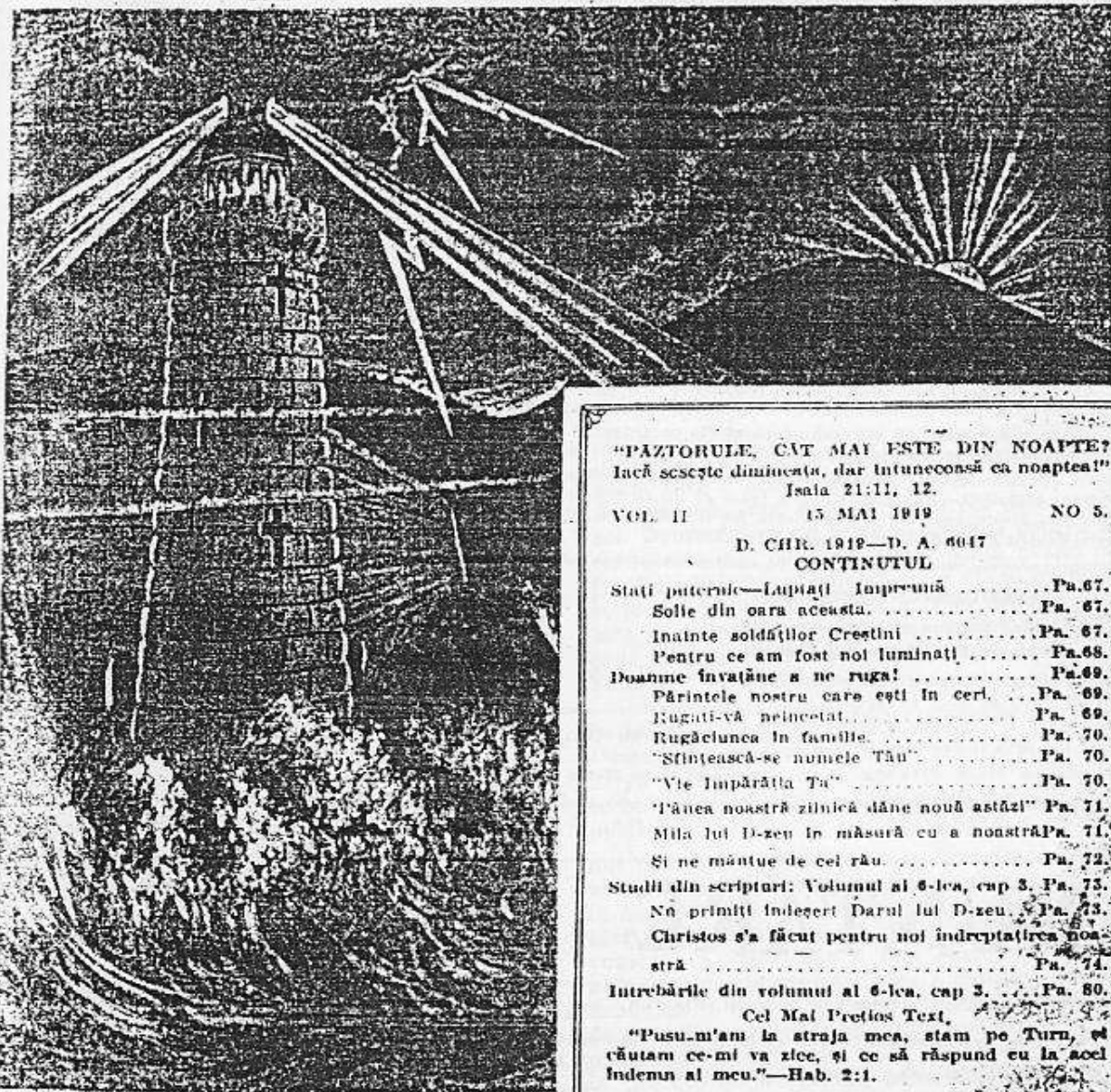

VEGHETORUL DIMINETEI

și
Anunțarea Împărăției Lui Christos

„PAZTORULE, CÂT MAI ESTE DIN NOAPTE?
Iacă scesește dimineața, dar întunecească ca noaptea!”
Isaia 21:11, 12.

VOL. II 15 MAI 1919 NO. 5.

D. CHR. 1919—D. A. 6047
CONTINUTUL

Stați puternice—Luptați împreună	Pa. 67.
Solite din oara aceasta	Pa. 67.
Înainte soldaților Crestini	Pa. 67.
Pentru ce am fost noi luminați	Pa. 68.
Doamne învațane a ne ruga!	Pa. 69.
Părintele nostru care ești în ceri	Pa. 69.
Rugăți-vă neîncetat	Pa. 69.
Rugăciunea în familie	Pa. 70.
„Sfintească-se numele Tău”	Pa. 70.
„Vie împărăția Ta”	Pa. 70.
„Pâinea noastră zilnică dăne nouă astăzi”	Pa. 71.
Mila lui D-zeu în măsură cu a noastră	Pa. 71.
Și ne mântue de cel rău	Pa. 72.
Studii din scripturi: Volumul al 6-lea, cap 3	Pa. 73.
Nă primim înțelegert Darul lui D-zeu	Pa. 73.
Christos s'a făcut pentru noi îndreptăcirea noastră	Pa. 74.
Întrebările din volumul al 6-lea, cap 3	Pa. 80.
Cel Mai Prețios Text.	
„Pusu-m'am la straja mea, stam pe Turn, și căutam ce-mi va zice, și ce să răspund eu la acel îndemn al meu.”—Hab. 2:1.	

Pe cămănt străntorare a necumrilor cu nedumerire; mugul marea (massele de popoare neluminate, înmulțite) de scundirea valurilor; așa că oamenii suferind lei vor da de frica celor ce vor să vie peste pământ (societăți); răet puterile e riuilor (eclesiasticele, religiozitate) vor fi aguduite; astfel voi când veti vedea acesten, ridicati capetele și bucurati-vă că s'a apropiat răscumpărarea voastră.—Mareu 13:20, Luca 21:25, 31.

ACEST JURNAL SI MISIUNEA LUI

ACEST Jurnal e unul din primii factori ori instrument in sistemul Instructiei scripturale sau "Extinderea Seminarului Scripturii." El e cu totul si exclusiv devotat la lamurirea Adevărului Scriptural si Magnificarea Cunoştinţei Crestine. El nu numai serveşte ca o mână de ajutor unde Studentii Bibliei (neconsiderat sectele la care ei aparţin) să adună la studierea Cuvintului Divin, dar el e deasemenea un mijloc să deslusească puncturile si subiectele până aci dificiltoase si conflictive, uşorând calea cercetătorilor de Biblie la armonizarea Scripturilor.

Acest Jurnal stă firm pentru apărarea singurului fundament a Speranţei Crestinului, acum fiind asa general respins—Rescumpărarea prin sângele preţios a "Omului Christos Isus, care s'a dat însusi pe sine o Rescumpărare (un preţ corespunzător, un înlocuitor) pentru toţi." (1 Petru 1:19. 1 Tim. 2:6.) Clădind în sus pe acest fundament sigur aur, argint si pietre scumpe (1 Corin. 3:11-15. 2 Petru 1:5-11) Ale Cuvintului Dumnezeu. Mai departe misiunea lui e să "Facă pe toţi să vadă ce o împărtăşirea Misteriului care... a fost ascuns în Dumnezeu... cu intenţia că înţelegiunea lui Dumnezeu cea e mdulă feluri să fie dată acum prin Biserică la cunoştinţă."—Care în alte Virgii n'au fost făcute cunoscut fiilor oamenilor după cum sunt acum descoperite. "Făcându-se cunoscut taina voinţei Sale, potrivit găsierei Sale cu care pe care mai dinainte şi-a pus-o în gând. Pentru întocmirea împlinirii timpurilor cunoscute, să-şi adune toate în Christos cele din cer şi cele de pe pământ; înr-insul."—Efes. 3:5-9, 10. 1:3 13.

Acest Jurnal stă liber de toate părţile, sectele si crezurile omeneşti, pe când l să sârguieşte să aducă din ce în ce mai mult fie care articulaţiune si cuvintare la deplină subiecţiune la voia lui Dumnezeu în Christos, cum e exprăsată în Scripturi. El e astfel liber să declare cu îndrăzneală ori ce Dumnezeu si Domnul a vorbit cu înţelegiunea divină permisă nouă să înţelegem. Atitudinea lui nu e dogmaticădar confidenţială pentru că noi ştim ce si unde afirmăm, bazându-ne cu neîndoiată credinţă pe promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. El e ştiut ca şi o încredere a fi întrebuiţat numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învăţarea Cuvintului Său, pentru clădirea poporului Său în cunoştinţă si aburile spirituale. Şi noi nu numai invităm pe cetitorii noştri, dar li îndemnăm să examineze toate cuvintările lui cu Cuvintul Divin infalibil care referenţe sunt continuat făcute să uşureze aceste cercări.

PE NOI SCRIPTURA CLAR NE INVATĂ

Că Biserica e "Templul Viului Dumnezeu"—mai ales "Măiestria Sa," că construcţia ei a fost în progres dealungul Virstei Evangheliei—de când Christos a devenit Rescumpărătorul lumii si Alocasa Peatră Unghiară în Templul Său, prin care, când e sfârşit, binecuvintarea lui Dumnezeu va veni "la toate popoarele," şi ei vor afla intrarea în El—1 Cor. 3:16, 17. Efes. 2:20-22. 1 Moise 28:14.—Gal. 3:29.

Că în vremea de acum pilirea, formarea si lustruirea credincioşilor consacraţi, în Ispăşirea lui Christos pentru păcat, progresaază; şi când ultima a acestor "pietre vii," "alese si preţioase," vor fi făcuţi gata, atunci marele Măestru le va aduce laolaltă în Invieroa Dintâi; si Templul va fi umplut cu gloria Sa, si va fi locul de întăinire între Dumnezeu si oameni dealungul Mileniului.—Apocalipsul 15:5-8.

Că fundamentul Speranţei, pentru Biserică si Lume, zace în faptul că "Isus Christos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om." "O Rescumpărare pentru toţi."—Ebrei 2:9. Ioan 1:9. 1 Tim. 2:5-6.

Că Speranţa Bisericii e aceea că ea să fie ca Domnul ei, "veşea așa precum El este," si "părăsi de matura divină," si împărtăşitor la gloria Lui ca împreună-moştenitorii Lui.—1 Ioan 3:2. Ioan 17:24. Rom. 8:17. 2 Petru 1:4.

Că Speranţa pentru lume zace în binecuvintările cunoştinţei si ocaziunii care să fie aduse la toţi de împărtăşirea lui Christos Milenială—Restatornicirea a toate ce au fost pierdute în Adam, la toţi viitorii si ascultătorii, în mânuirile glorioşului Rescumpărător si glorioşului Sa Biserica—pe când toţi nesupuşii si stricaţi dimpreună cu toţi făcătorii de rele pentru eterna distrucţi.—Fapte 3:19-23.

"VEGETORUL DIMINETEI"

Jurnal Religios publicat lunar de
Studentii Bibliei Asociati Romani

Subt supravegherea unui Comitet Editorial.

"MORNING WATCHMAN"

A Religious Journal, published monthly by
The Roumanian Associated Bible Students

Under teh supervision of an Editorial Committee.

Abonamentul pe an (înainte).....\$1.00

Un Exemplar10c

Adresa: 1361 Helen Ave., Detroit, Mich.

ANUNTARE

STUDENTII INTERNAŢIONALI A BIBLIEI CLASĂ ROMANĂ din Detroit, ne am hotărât că dacă va fi voia Părintelui Cereşcă să ţinem o conferenţă care va lua loc cu datul de 30. Mai şi va dura până la 1 Iunie, adică **VINERI, SAMBATA SI DUMINEA.**

Toţi fraţii si prietenii din jur afară din Detroit sunt cordial invitaţi a lua parte la această conferenţă, care credem că va fi o binecuvântare pentru toţi. Toate informaţiunile să cupată dela Fr. Mircu, 1361 Helen Ave.

Pân atunci rămânem salutându-vă cu iubire frăţească.

Pretul cartilor urmatorului

PLANUL DIVIN AL VARSTELOR—50centi dela cîntec în sus 25c.

MANA CERNEASCĂ o carte de explicări de versuri Scripturale 50c. bucată.

TABERNACOLUL sau CORUL INSTRUIRII o carte care explică de ce iudeii au făcut jertfele, si au celebrat ceremoniile Regel 15c. bucată, dela 5 în sus 10c.

CĂRŢI DE CINTĂICI cu 100 de cîntăci legate simplu 15c bucată dela 5. în sus 10 c.

CARTEA CARE Explică cât de grea e mîna în hăl si cine merge acolo 10c. bucată.

ADUNAREA STUDENTILOR BIBLIEI ROMANE.

817 ST. AUBIN.

Detroit, Mich.

Veghetorul Diminetei.

Si

Anuntarea Imparatiei Lui Christos

VOL. II

15 Mai 1919.

NO 5.

STATI PUTERNIC-LUPTATI INPREUNA

"Stați într'un spirit, cu un cuget împreună luptându-vă pentru credința Evangheliei: întru nimic nesfiindu-vă de împotriviitori; căea ce acelora este dovadă perzare, era vouă de mântuire, și aceasta dela Dumnezeu, căci vouă s'a dăruit în privința lui Christos, nu numai a crede în El, ci și a suferi pentru dânsul." Filipeni 1:27-29.

NICI un tex in Scriptură nu e mai potrivit in timpul in care noi trăim, decât cuvintele Apostolului Pavel din Filipi. Poate de asemenea nici un pasagi nu a fost mai mângâitor la piecările Corpului lui Christos în experențele decursului anului trecut mai mult de cât are acest an. De sigur toți au fost chemați a suferi mult, și noi credem că vom mai avea și în i depărte ocașione în acest mod. Încă nu e suferința măi cu seamă care nelinișteste pe poporul Domnului, ci fiind nlimai o "întristare ușoară" în asemănare cu "mărirea ce va urma," dacă noi ne dovedim credincioși când recunoaștem că binecuvântarea cea mare care s'a așezat asupra noastră ca să fim hotărâți ca soli i Impărăției măreață a lui Messia, care acum să stabilește pe ruinele rânduieilor vechi, noi socotim aceasta ca un privilegiu de a suferi greotăte în legătură cu încercări ducând această solie. Astfel a fost spiritul lui Pavel în cuvintele din textul nostru. "El a fost luat în răs oprit și botjocorit, chiar până la moarte aruncat în temniță și picioarele lui tipenite în butuci. Și încă în toate acestea el a fost în stare a cânta lauda și cinste lui Dumnezeu pentru privilegiul de a suferi pentru Christos, pentru adevăr și pentru Frați.

SOLIA DIN OARA ACEASTA.

Adeverirea cea din tãi din textul nostru e mai cu seamă importantă acuma. Nu numai că o îndemnare a sta "puternic," ci modul în care noi să stăm e lucrul cel mai de valoare. Îndemnarea trebuie luată cu întregime. Apostolul voieste a ne face pe noisă înțelegem că dacă voim a plăcea Lui Dumnezeu trebuie să "stăm puternic într'un spirit, cu o minte, luptând împreună pentru credința Evangheliei." Noi aflăm pe uni astăzi cari pretind și poate ei cred că ei stau puternic; dar din contră ei să întorc în lături și nu luptă împreună cu frații lor spre a proclama vestea de bucurie mare întreagă. Din cauza unor diferite împo-

triviri cu privire la afaceri vremelnice, așa să vede că ei simțese că datorința lor e a rădica întrebări cari să causeze disbinări în rânduiala poporului Domnului, și apoi să pornesc mișcări independente (fiecare de sine) care reușeste a confuza mintea sfinților înrădăcinând amărăciune. Deci fraților să împedecăm ori ce fel de spirit care ar împedeca de a lupta împreună și a răspândi adevărul care e acum cuvenit. Nimic nu i'ar plăcea Adversarului mai mult de cât aceea de a avea pe soli Domnului ca pe niște nevrednici pentru afacerile cele mai de lipsă, și tot odată având mintea lor zăpăcită și îndemnul lor stând cu privire la lucrul adevărat la care ei ș'au devotat viața lor; și anume la proclamarea vestei în privința căderii Babilonului și resturnarea imperiului lui Satana.

Însărcinarea lui Christos Cap și corp să află în Isaia 61: 1-3; și vestea specială a membrilor Domnului e a proclama "ziua resbunării lui Dumnezeu." Evidența e că această solie particulară trebuie să fie dată de cei din urmă membri a Corpului lui Christos pe pământ e întărit de Domnul nostru Isus Christos care lipsește în această parte de profetie când a cetit în cartea lui Isaia în Nazaret (Luca 4: 16-22) și apoi a declarat "astăzi s'a împlinit această Scriptură în urechile vcastre". Cugetul său a fost descoperit cum că numai parte de profetie care a cetit o a fost îndeplinită în timpul acela, și parte care el a lipsit de a o ceti a avut a fi împlinită mai târziu la timpul membrilor corpului Său. De aceea e datorința precum și privilegiul, poporului Domnului în acest timp a proclamat ziua resbunării Dumnezeuului nostru; și dacă ei lipsesc de a face această, petrite ar striga; pentru că cuvintele profetului sunt inspirate de Dumnezeu și trebuie să se îplinească.—Luca 19: 40; Zaharia 9: 9.

"INAINTE SOLDATILOR CRESTINI

Aceasta e cu durere când vedem pe uni care se retrag dela front din rândurile de luptă. Nu ne săli

mește a afla unele astfel de excuzări lupta lor stă puternic prin pretindere și deosebit curaj. Cel credincios și triumfător în luptă nu să retrage în oara de lipsă, ori și cum, ci luptă laolaltă cu un spirit și minte, după cum Apostol zice. Acei cari caută după pedică de a să întoarcă în lături de sigur vor afla o mișcare îndestulătoare pentru calea lor, pe când acei cari sunt curioși a face lucrul Domnului vor căuta după ocașuni prin cari ar putea feliurit lucru împreună în lucrul de incheere a Bisericei în corp.—Isaia 52: 7.

Vro câți-va în unele localități, sub influența minților conducătoare, s'au obligat ași trage suportul lor dela Societate pe cele mai mici temeuri de nechezut. Uni s'au lăudat și au început a răsuci și a schimba unele Adevăruri din TURNUL VEGHETOR, și sub necuprindere astfel desvoltată s'au tras afară de prin clase și au căutat a trage și pe alți după ei. Uni mai influențați în servicii, uni ca aceștea cari au căuzat cu atât mai multă turburare pe aceta cale printre scumpele oi când astfel unul să abate. Uni au aflat smântă în Turnul Veghetor din Mai 15, 1918, care zice: "Dacă guvernul cere a să împrumuta bani săi promițând că va plăti în natura Acțiilor (bonds), și dacă să face neschimbat așa atunci să cumperi acția." Referență la acest articol la întrebare să va desface în fact că aceasta e partea din adevărarea dată subț presa publică, și cuvincios a retată că Societatea noastră n'au fost o pusă la metoadele folosite de guvern pentru a purta resboiul, și cum că întrebări sunt afaceri a conștiințelor individuale; și nimenea nu poate nici să nu se încerce a regula conștiința altora în așa afaceri. Acesta a fost totdeauna regulamentul Turnului Veghetor, și cetitorilor nostri binecunoscuți. Câte odată câte unul nu destul de prețuitor de privilegiurile sale, și cu privire a să feri de greutatea creștinească, vrău să ne scrie cu privire la scumpi nostri frați cari au suferit într'un mod deosebit pentru Christos, și întrebă "nu ar fi putut ei să încunjure întâmplările acestea?" Noi respondem; Da; și ei le ar fi putut încunjura, și chiar așa ar fi putut și Isus suferința Sa, de asemenea St. Pavel, St. Ioan și alți Martiri credincioși din trecutul celor nouăsprezece secole. Toți dintre ei ar fi putut încunjura multe suferințe dacă ei ar fi lipsit de a răspândi adevărurile cari au fost convenite într'acel timp. Dar de ce să vorbim noi despre a încunjura astfel de experiențe când Domnul clar ne arată că noi la aceasta am fost chemați, și ca noi să fim "împreună moaștenitori cu Christos, dacă suferim cu El;" Si pentru ce Isus a suferit? Pentru că El a ținut puternic la solia adevărului și a fost reprob de fațarnici, farisei și cărturari, preotimea din timpul Său; pentru că el i'au numit morminte vărute vărute; pentru că aproape de incheerea misiunii Sale a mers în Templu și a aruncat afară bani schimbătorilor (o clasă preotiască cari au făcut negoți); și El a pășit încontra învățăturilor din acea zi! Astfel a fost că El a suferit. "Dacă voi (deasemenea) suferiți cu El veți fi glorificați împreună cu El." Vouă s'a dat harul lui Christos, nu numai a crede în El, ci și a suferi pentru El.

PENTRU CE AM FOST NOI LUMINAȚI?

Pentru ce a permis Domnul ca noi, în sfârșitul acestei Vârsta, să putem veni la o clară cuprin-

dere a Planului Divin? De ce putem lua parte la o mai bună înțelegere la aceste lucruri decât Biserica la început? E numai pentru noi a lua parte a ne lumina? Noi credem nu, așa Dumnezeu care nu caută în față la pernsoană, ar fi bine voit a da la toate membrile Bisericei Sale o egală (la fel) cunoștiință despre Planurile și scopurile Sale de preste totă Vârsta. Noi credem că Părintele cereșe a avut un scop indoit a ne da nouă o clară înțelegere despre Planul său cel mare în timpul acesta: mai întâi, ca noi să avem cea mai largă posibilitate pentru temelul credinței noastre în "ziua aceasta rea," astfel invrednicindunc a sta; al doilea că prin înțelesul conștiinței noastre despre imediata stabilire a Impărăției și despre timpul de strămtorare de asemenea, noi să putem fi în stare a lucra cu mai multă înțelegentă în lucrul cel mare care îl are pentru sfinții săi de al face ACUM, mai înainte de gloriificare.

Pentru aceea, văzând, că însăvănarea membrilor picioarelor lui Christos e de a "proclama ziua resbunării Dumnezeului nostru" (Isaia 61: 2.) să cuvine la fiecare care dorește a fi membru în corpul Domnului a lua parte la ocașiunile prezente spre a proclama această solie și vestea de bucurie mare a Impărăției cari vor urma în curând. Noi avem a spune poporului că Babilonul să elatină spre căderea lui, și că pe ruinele acestea a Babilonului Impărăția lui Christos va fi stabilită. Noi avem a spune Turmei Mare "Fecioarele Neînțelepte," majorității care e în întuneric în sistemurile Babilonului, că Domnul are lucruri mari în magazina sa pentru întreaga omenime. Noi credem că aceștea fac un lucru foarte nesocotit cari s'au propus și incheat că nu mai este nimic de mai făcut sau lucrat dincoace de vâl în privința de a mai proclama vestea Impărăției. Poate mai înainte de a aștepta Domnul ne va arăta că în loc de a nu fi nimic de făcut, un lucru mare e înaintea noastră—a duce vestea Adevărului înainte la mii de mii de "fecioare neînțelepte" cari sunt încă somnoroase și dorm, în privința Planului Divin.

Poporul Domnului, membrile picioarelor, sunt pe pământ numai cari au cunoștiința Adevărului în prezent. Noi stăm acum chiar pe pragul Impărăției Mesianică. În timp scurt în asemenea scopul Domnului e a aduce căderea claselor religioase, trebur a încunoștiința mai întâi clasa compania mare cu Adevărul prezent, mai înainte de a fi înălțați cei din urmă membri a Bisericei; și apoi a'i așeza în oficiul dicolo de vâl pe mulțimea cea mare de slujitori a miresei, soții ei cari vor urma ei. Dacă acesta va fi lucrul cel imediat în viitor, pre cine dar va folosi Domnul spre a aduce vestea Adevărului la Fecioarele neînțelepte? Invederat că nu va folosi pre cineva ca învățător pe unul care singur nu înțelegere Planul. Cine în tot pământul e pregătit a duce vestea Adevărului la frați nostri în întuneric, fără de membrile remase a lui Christos de astă parte de vâl? Uni s'au descurajat de a afla că Biserica încă nu e gloriificată. Dar fără indoială Domnul care știe sfârșitul dela început, El a avut un scop de a ne păstra de astă parte de vâl a trece de datul asptentărei noastre timpurie. De sigur încă mare privileg de servicii stă încă înaintea noastră.

Chiar cum Domnul va aduce condițiunile ca măturie în lumea largă înainte de ce căderea Ba-

bilonului va fi completă, nu e pentru noi a spune. Dar noi știm că El e plin de mijloace nemărginite de a duce la îndeplinire Planurile Sale cele mar. Nu e nici decum puțin ca persecuția poporului. Nu e nici decum puțin ca persecuția poporului.

T. V. 1 Martie 1919.

lui Domnului din trecut present și viitor să fie întrebunțate de El spre a redica așa un interes precum noi nici odată nu am mărturisit pe pământ.

Doamne Invatane A Ne Ruga

"Pentru aceea astfel vă rugați" — Matei 6: 9-13.

MULTE suat păreri nescrypturale cu privire la rugăciune, e bine ca noi să notăm că Domnul nostru nici odată n'au învățat pe popor ca să se roage, nici nu l'au obligat la așa ceva, cu toate că poporul care venia cu El în atingere era după nume poporul lui Dumnezeu. Chiar cu învățării Săi consacrați Domnul nostru așteptat până când ei l'au întrebat despre instrucția acestui subiect. Declarația Invățătorului către femeea samarieneacă a fost: "Dumnezeu e Spirit; și acei ce să închină lui trebuie să se închine în Spirit și Adevăr." (Ioan 4: 24). Ori și ce altă închinăciune, ori și ce altă rugăciune e o batjocură pe care Dumnezeu nu numai că nu o așteaptă, dar deosebi El nustră (dojeneste) zicând către acei cari nu doresc a face voia Lui, "Ce ai tu să prochemi așezăminte mele, sau să iai legământul Meu în gura ta? Fiind că tu urăști învățătura și aranjamentele mele înapoia ta." — Psalm 50: 16, 17. Și ea însăși zice: "De oare ce poporul acesta să apropie de mine cu gura lor, și mă onorează cu buzele lor; dar inima lor este departe de mine . . . pentru aceea, eată cu voi înainta a face lucruri minunate și minuni." — Isaia 29: 13 14.

Din acest punct de vedere privilegiul rugăciunii e unul foarte minunat. Înțelesul e că rugătorul e în așa condiții de a face cunoștință cu marele Creator a universului și cum că el e bine primit în inimă și prezența divină. Și în unire cu această reprezentarea simbolică e că rugăciunile sfinților lui Dumnezeu cari să înalță la El ca și o smirnă dulce. Prin aceasta noi înțelegem că Părintele Ceresc îi place a primi cea mai simplă rugăciune și cereri onorătoare a fiilor Săi cari sunt nutriți în familia Divină prin Isus Christos.

PĂRINTELE NOSTRU CARE EȘTI ÎN CER

Numai acei cari au devenit fii lui Dumnezeu acăror păcate sunt ertate sprijiniți pe Domnul Isus ca Mântuitorul lor sunt cuprinși de a avea privilegiul de apropiere de tronul de har că ei "pot primi milă și să afle har în timp de lipsă." (Ebrei 4: 16.) În lume numai acei cari sunt primiți de Iubitorul (Christos) sunt permiși a chema pe Iehova Dumnezeu, prin scumpul nume, "Părintele nostru care ești în cer." Astfel încercând a să apropie de Dumnezeu să înțelege; (1) Credință în ființa Divină; (2) O recunoștință de libertate asupra sa; (3) Credință cum că o cale de împăcare s'au îndeplinit prin rescumpărătorul; (4) O recunoștință cum că Creatorul nu mai condamnă pe cel rugător, ci îl primește ca pe un fiu. Mai mult de cât aceasta, să înțelege că rugătorul recunoaște în fact că sunt și alți fii a lui Dumnezeu cari îl iubesc, cari au fugit de păcat și sunt adoptați în familia lui Dumnezeu; pentru că rugămintele încep "Părintele nostru," nu "Părintele meu." Pentru aceea ori cine să roagă astfel

inteligent trebuie să aibă îngrijire despre toate familiile lui Dumnezeu. Când vine din inimă către Părintele el trebuie să se despozie de ori ce egoism ce el ar fi avut mai înainte, și trebuie să se recunoască pe sine numai ca unul din clasa militată de fii astfel privinligiați. E în unire cu acest cuget că toți consacrați Domnului adevărați au plăcere deosebită când sunt permiși a să apropie împreună la tronul de milă, ori că sunt doi, sau trei, sau în mai mare număr.

În măsura după cum poporul Domnului crește în har, în cunoștință și iubire ei de asemenea vor crește în aprețuirea marelui privilegiu de rugăciune. Nu e rugăciunea va lua locul de a nu studia Cuvântul lui Dumnezeu; ci că recunoscând din ce în ce din lungimele, lățimele, înălțimele și adâncimele milei Dumnezeiască și a provisiunii, Adevărații fii a lui Dumnezeu au mângăere în inimă și veselie a merge la tronul de har a da mulțămire Domnului pentru toate îndurările Sale, a comunica cu El în privința încercărilor și greutăților, și al asigura pe El despre iubita lor încredere în promisiunile Sale grațioase a Cuvântului Său: în minunatele bogății a milei Sale, și înțelepciunea, iubirea și putera că va împlini către dânși și într'înși toate grațioasele Sale promisiuni.

RUGAȚIVA NE INCETAT.

Cu cât mai mult poporul Domnului înaintea în cunoștință de Dumnezeu, cu cât mai mult ei aprețuesc factul că aranjamentul Divin e mai lat și mai afund și mai înalt de cât ori ce ar propune; și unor ca aceștea li e dăruit a cere ce ei voiesc, cu asigurantă că va fi făcut. Domnul bine știe că această clasă ca numai voia lui să fie făcută. Și promisiunea e făcută numai acelor cari rămân în Christos și cari au Cuvântul cu abundență rămânând în ei. Înainte de a dobândi această stare și libertate că după cum cererile sunt mai înalte dela pământ așa sunt căile Domnului și provisiunile sale mai înalte decât cuprinderea noastră, și în ori ce cale a fi propus. Și apoi rugându-se cu toate puterile în armonie cu toate promisiunile Cuvântului Său, aceasta totdeauna ar cuprinde în sine simțurile noastre prin Mântuitorul nostru: "Nu fie voia mea ci voia Ta Doamne." "Rugațivă ne încetat. În ori ce dați mulțămire." (1 Tesalonic :17,18.) Crestinul înaintat trebuie să fie în deplină armonie cu Părintele și Fiul și Programul Divin, "Planul Vărstelor", încit toată viața lui să fie o rugăciune și o cântare în privința fiecărui afaceri în viață. El va avea mai întâi în mintea sa: "Ce este voia Părintelui în această afaceri?" De aceea ori că mâncăm ori că bem, sau ori ce facem, să facem spre mărirea lui Dumnezeu. (1 Corinteni 10:31.) Inima care astfel continuă

privește în toate afacerile, vieții căutând direcția Divină e astfel într-o condiție de rugăciune continuă, și nici nu este altă condiție mai potrivită pentru creștin. „În toate căile tale recunoște-L, și El va îndrepta toate căile tale.” „Bucură-te în Domnul, și El îți va îndeplini dorința inimii tale.” — Proverb 3:6; Psalm 37:4.

Dar pe când noi astfel continuăm pe așa o cale și condiție de rugăciune nu avem o neglijă privilegiul de a ne forma o mai mare apropiere de tronul de har pe genunchele plecate, în privat și singur. Cine nu îmbrățișează așa un privilegiu scapă o porție mare de binecuvântare care Domnul a pregătit pentru benefici și ajutor pe calea strălucită. Invățătorul nostru a spusat timpuri sihgur în rugăciune; și de sigur toți învățăceii Lui ar trebui să urmeze exemplul Său spre înaintarea lor în această afacere pe cum și în altele.

După cum Domnul nostru s'au rugat câte odată în prezența învățăceilor Săi, după cum e învederat din cuprinderea Cuvântului Său, așa toți urmașii Lui au a recunoaște că ei au un privilegiu special de societate în rugăciune rugându-se împreună, vorbind unul altuia în Psalmi și cântări spirituale, și în cereri către tronul de har. — Efeseni 5:19; 1 Corinteni 14:14-17.

RUGĂCIUNEA ÎN FAMILIE.

Pe când rugăciunea în familie nu e deosebit învățată în Scripturi, noi nu ne putem îndoi cuvintelor Sale sub așa condiții. Adevăr familia naturală e separată și deosebită de familia lui Dumnezeu. Dar pe când familia naturală a fost înapoiată dela nutremântul și sfătuirea Domnului, e foarte rar unde să poată presupune că copiii nevârștii care lipsese de a fi respectivi cari nici nu au plăcere a să pleca cu părinți lor spre a să închina Creatorului. Unde copii au crescut în vârstă și unde au nemărginire pentru ei înșiși, și dacă lor nu le ar plăcea să se închine Domnului, părerea noastră ar fi că Domnului mai bine l'ar plăcea ca ei să nu fie forțați (siliți); pentru că Domnul caută pe uni ca acei cari să închine în spirit și adevăr. Unde bărbatul și femea nu sunt încă fii a Lui Dumnezeu neconcepti de Spirit, ar fi necuvincios ca ea sau el să conducă în rugăciune, adresând tronul de har.

Cu cât mai mult noi recunoaștem mărginirele Divine la acest subiect, cu cât mai mult noi sau acei cari venim în atingere și aprețuiesc rugăciunea ca un privilegiu mari care e acordat numai la acei cari cu inimă sinceră să adresează Lui Iehova ca „Părintele nostru.” IȘ aceste pot fi numiți ca uni cari au primit pe Domnul nostru Isus ca Mântuitorul lor; „Pentru că nimenea nu vine la Părintele decât numai prin mine.” „Zise Invățătorul.” — Ioan 14:16.

După cum în închipuire nimenea altul n'a oferat tămăie înaintea Domnului decât prețul, învățătura să pare a fi numai a preoțimei regească, membrele corpului lui Christos, ei au privilegiul în timpul prezent. Cu toate noi am presupune că ar fi înțelept că copii credincioșilor cari încă n'au ajuns punctul hotărât de credincioșie ori necredincioșie către Domnul, ar fi destul de potrivit a să apropia de tronul de har prin relațiunea părinților lor consacrați. Noi propunem că chiar credincioși in-

dreptățiți cari încă n'au ajuns ștarea de a să consacra Domnului, n'ar avea dreptul și privilegiul a să adresa Mântuitorului în rugăciune. Pe când noi nu șcim nici o Scriptură care pozitiv să zică - sau indirect să arete că un credincios neconsacrat are oareșcare primire la tronul de har ori altă stabilire înaintea Părintelui ca unul dintre acei cari l'ar adresa în rugări, „Părintele care ești în cer.”

„SFİNTEASCASE NUMELE TAU.”

Cu cât mai mult e recunoscut că privilegiul rugăciunii e unul exclusiv (nu pentru fiecare), cu cât mai mult întrebuițăm acest privilegiu cu atât va fi mai bine folosit și înțeles într'un mod mai onorabil. Regi pământului fac hotărâri cu privire la timpuri, anotimpuri și îmbrăcări și etc., a regula pe cei ce întră în prezența lor. Și toți acei ce prețuiesc cu cuvintă Majestatea Regelui Vecinic, pe singular adevăratul Dumnezeu, să vor aplica într'un spirit plin de închinăciune și onorabil, cuprins în rostirea „Sfînțească-se numele Tău.” Sfânt și onorat e Dumnezeu nostru. Numele Său stă pentru tot ceea ce e adevărat, drept, înțelept și iubit.

Adresându-ne rugările noastre către Domnul cugetul nostru cel dintâi n'are a fi mai egoist cu privire la noi înșine, nici un cuget acelor cari ne sunt noua prețioși. Dumnezeu are a fi în toate cugetele, planurile și adăugările noastre mai întâi. Noi nu avem a ne ruga pentru nimie ceea ce nu ar fi în unire cu onoarea numelui Părintelui nostru Ceresc. Noi nu avem a dori după nimică pentru noi înșine sau pentru iubiți noștri pentru că Dumnezeu nu ne ar aprobă deplin nici însărcina a ne ruga pentru ei. Poate nici o calitate de inimă nu e în mai mare pericol a fi stearsă, dintre creștini profesați dacă nu are această cugetare de a onora pe Dumnezeu. Ori și cât noi am crescut în conștiință, ori și cât noi am eșit din rătăcire și apăsare, și ori cât în privința stărei creștine de astăzi mai înainte decât cei cu o sută de ani mai înainte, noi ne temem că reverența (onorarea) de Dumnezeu își perde temelul nu numai în Biserica nominală, ci și la mulți din Biserica Viului Dumnezeu, acelor a căror nume sunt scrise în cerjuri. Perderea de reverență e o deosebită scădere în înaintare atâtă între creștini cât și la lume; pentru că poartă drumul la feliuriteșutăți.

Grutate e că necuvincința apăsarea a fost temelul pentru multă reverență a trecutului; după cum lumina adevărului resipește rătăcirea, așa nu mai puțin au primit prețiosul Adevăr în loc de rătăcire, și adevărata reverență de iubire în loc de superstiție (apăsare) și frică! Dar yai! Chiar cu această trecere să cuprind perderi considerabile. Poporul Domnului ar face bine a Cultiva această calitate; și ei vor fi ajutați a face această dacă urmează rădăiala de rugăciune pe care Domnul a pus-o înainte — considerând mai întâi voia și onoare lui Dumnezeu cea mai mare peste a lor voe și ori ce alt interes.

„VIE ÎMPĂRAȚIA TA.”

„Fie voia Ta precum în ceri așa și pe pământ.” Aceste cuvinte nu să află în Luca în manuscrisul vechi, dar să află în Mateiu, și de aceea e pot-

rivit a fi considerate, o parte din rugăciune, dar fie notat, ori și cum, că pe când această rugare e într-o stare convenită destul ca o rugăciune, a fost invederat că nu era scopul Domnului că această rugăciune să fie întrebuințată numai ca o rugare la tronul de har a lui Dumnezeu. Dar mai curând El au dato ca un exemplu. Feliurite articole de rugăciunea a Domnului nostru ca să fie poporului Domnului ca o propunere a caracterului rugăciunilor lor, și a nu fi înțelese ca legături a condițiilor lor, cuvintelor și restirilor lor.

Cugetările adevăraților învățării sunt îndreptate la faptul condițiilor prezente a păcatului și a morței că n'are a fi eternă; ei că Dumnezeu a pregătit (prevăzut) pentru o Impărăție măreață prin Fiul Su și Biserica, Mireasa Lui Christos; și sub această Impărăție cel rău va fi învins și va fi adus la deplină supunere la dreptate. Acei cari sunt din adevărată inimă în legătură cu Domnul trebuie să recunoască acest fapt, și să se deosebească de spiritul lumii ca ei să poată aștepta cu răbdare instalarea promisului guvernament a dreptății, chiar cu toate că ei vor ști că această însemnează resturnarea instituțiilor din prezent. Inimălor e așa în unire cu Domnul încât ei sunt desfăcuți de ori ce formă de unire cu instituțiile și via care nu e plantată de mână dreaptă a Părintelui. (Isaia 60:21.) Având rebdare după Impărăție care are a binecuvânta lumea, ei de asemenea nu se îndelung spre a avea privilegiu de a fi moștenitori cu Mântuitorul ca membri a clasei Impărăției cari vor binecuvânta lumea și o vor rădica din păcat și din condiția morței.

„PÂNEA NOASTRA ZILNICĂ DÂNE NOUA ASTAZI.“

Nu e încercarea de a ruga cu delicție, ci numai o expresiune de credință în Dumnezeu și încrederea că El va supraveghea, în armonie cu promisiunile, că pâinea noastră și apa vor fi sigure. Dacă într-o adevăr ne amintim de cuvintele Domnului nostru că numai păgâni poartă în cuget că ce vor mânca sau bea și îmbrăca, căci Părintele cereștie ce ne lipsește, noi înțelegem că la acei cari sunt concepuți de Spirit și înaintați ca creștini, aceste cuvinte în privința pâinei zilnică cuprinde mai mult particular cea spirituală decât hrana corporală. Provisiune pentru toate lipsele atât temporal cât și spiritual, după înțelepciunea lui Dumnezeu, e sumat pe scurt în expresiunea Sa.

A propune că Domnul s'a referat numai la hrana naturală apoi s'ar înțelege că rugători ar trebui să fie numai oameni naturali; pe când noi am văzut că rugăciunea a fost dată celor cari au fost data nouă în Christos prin legământ urmând în urmăle Lui pe calca strămtă. Trebuie să fie înțeles de aceea, că Creatura Nouă e care oferează rugăciunea; și aceasta să înțelege că e nutremântul creaturei nouă care e cea mai de căpitanie a fi considerată, cu ori ce providență pentru lipsele temporale după cum Părintele vede de bine. Această învățatură e cu deosebire adusă la atențiunea noastră Iuda 11: 13, în care reprezintă pe Părintele Cereștie împărțind Spiritul Sfânt, experențele spirituale și binecuvântările, cari să desvoaltă în fii Săi însuși îndempul Său, Spiritul Adevărului.

MILA LUI DUMNEZEU ÎN MASURA CU A NOASTRĂ.

„Fartă-ne păcatele noastre precum și noi ertăm fiecărui care ne păcătuiește.“ Păcatele cari aici sunt referate, precum în Mateiu „datoriile“, nici pe o cale aceste păcate nu sunt referate la păcatul original, pentru care nu avem a ne ruga ca să ne erte, pentru că Dumnezeu deja a făcut provisiune spre a erta fără condiții acelor cari primesc pe Christos ca Mântuitorul lor. Pacatul original (care l'a comis Adam) nu e ertător; dar Dumnezeu prin mila Sa a prevăzut un Răscumpărător, și pentru aceea noi cetim, „Christos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi.“ El e espiare pentru păcatele noastre, cel drept pentru noi cei nedrepti spre a ne împăca cu Dumnezeu. Pentru aceea această rugăciune nu să referează la ertarea aceluia păcat, ertarea despre care Dumnezeu ne permite ne ruga și a ne apropia de El, cu legământ prin Domnul Isus, al chema Părinte. Păcatul amintit în această rugăciune, sau „datoriile“, sunt păcatele noastre după ce noi am devenit Creaturi nouă în Christos, fii celui Prea înalt.

Din cauza moștenirii neperfectiunelor noastre noi nu putem face aceea ce noi dorim a face, lucrurile pe cari noi stim că sunt perfecte e voia Părintelui cereștie. Într'un sens acestea sunt datoriile noastre sau obligațiunile noastre către Părintele din timpul când am început a umbla în învoirea vitei — nu după carne, ci după Spirit. Pe când astfel aflăm că nu putem înainta în Spirit; și apoi „datoriile.“ E pentru ertarea acestor pentru care avem privilegiu de a ne ruga, pentru afaceri în care am ajuns prea scurt și îndepliniri făcute fără voce. În aranjamentul Divin meritul lui Christos nu numai acopere păcatele din trecut, dar de asemenea e făcută providență pentru a acoperi slăbiciunile și pețele noastre pe câtă vreme suntem pe calea noastră către Impărăția Cerească. Dumnezeu ar putea întrebuința meritul lui Christos la aceste datorii, și să ne erte, și să nu se ceară a le mai aminti nici decum. Dar pentru avantajul nostru El a așezat alt cum, ca noi să facem rugări spre a ne ocaperi ajungerile noastre prea scurte, spre a ne îndreptăți în numele lui Isus. Și făcând așa învățăm aceste trei lecții: (1) Noi învățăm a ne păzi de pețele noastre, și suntem cu atât mai bine ajutați a lupta o luptă bună în contra lor; (2) Noi astfel continual suntem reamintiți despre libertatea noastră care atarnă pe meritul Mântuitorului nostru, meritul scumpului sânge; (3) Noi suntem ajutați prin aceea fiind noi milostivi, compătitori și buni către alți cari ar fi dătornici noștri afaceri mici și mari.

Cât de drept este aranjamentul lui Dumnezeu care ne cere pe noi a ne adresa după milă, a n'garanta pe noi înainte Domnului, că noi de asemenea suntem miloși, și ertători la alți, ne cerând exactă îndreptățire de la acei cari sunt obligați noștri. Această prevedere e înțeleaptă, în aceea că n'ajută în direcția dreptății, ne ajută la dezvoltarea caracterului nostru pe care Domnul voadă al aproba, și acei cari vor întâlni a fi moștenitori împreună cu Christos în Impărăția lui Dumnezeu. Aceasta ne ajută a deveni conform Fiului Său iubit, și în fine în asemănarea Părintelui în inimă și sentimente. Aceasta e drept; pentru că nu e aranjamentul lui

Dumnezeu simplu ca El să ne arete nouă mai multă binecuvântare decât celor -lalți oameni, decât numai dacă primim mila lui cu convenită apăsare și cu dorință de a dobândi condițiile cari ar plăcea Lui și apoi să respălătesc cu viață eternă și cu mărirea cerească a Impărăției.

ȘI NE MĂNTUE DE CEL REU.

În Luca manuscriptul vechi nu s-a aflat, dar s-a aflat în Mateu și e o parte de rugăciune. "Nu ne duce în ispită, ci ne scapă de cel rău." (R. V. Mateu 6:13). Aceasta adevărată confuzează puțin; pentru că în alt loc noi avem asigurarea că Dumnezeu nu ispitește pe nimenea." (Iacob 1:13). Acest cuget s-a pare că ar arăta că e un rău de o ființarea totdeauna de a ataca pe poporul lui Dumnezeu, în atâta întindere și că Dumnezeu le cinstește privilegiul, ocaziune, ca în cazul patriarhului Iov.

Noi ne amintim de asemenea, ca ispitele și încercările sunt de lipsă la dezvoltarea noastră ca Creaturi Nouă; și pe când aceste sunt de lipsă și aranjate prin permisiunea aranjamentului Divin. Nu ar fi convenit noi a ne ruga lui Dumnezeu ca El să ne scape pe noi de toate acestea ispite și încercări; căci precum Apostol zice, „Căci dacă sunteți fără muștrare, apoi nu sunteți fii. (Evrei 12:8). De aceea trebuie să dezvoltăm pe larg partea noastră de rugăciune în cugetele noastre, și a cugete la înțelesul. Nu ne duce în ispită ar fi prea aspru pentru noi ca El să ne părăsească spre a ajunge noi în ispită; ci ne scapă de cel rău." Acest cuget e în deplină unire cu cuvântul lui Dumnezeu. Promisiune: „El nu ne va lăsa ca noi să fim ispitiți mai mult decât noi putem suferi, dar dimpreună cu ispită ne va pregăti calea de scăpare.” (I Corint 10:13) Cel rău într'adevăr ar nimici de tot pe consacrații Domnului. Dar el nu va fi permis, așa îndeplinj scopul. Ori și cât ar merge astfel, însă nu mai departe decât Dumnezeu îi permite; dacă Dumnezeu e pentru noi, cine poate învinge în contra noastră? Nimic nu ne poate despărți de iubirea lui Dumnezeu în Christos.

- Cu toate Domnul nu a învățat pe ucenice Săi a să ruga până când ei au cerut instrucție, aceasta e învederat nu că El n'au voit a le ajuta, ci pentru că El a voit recunoaște lipsa lor și să vadă dacă ei au dorință de a învăța. S'ar putea de către unii dovedi că nimenea n'ar avea lipsă a fi învățați cum să se roage; dar cuget nu s'a iscat din instrucția Domnului. E învederat că sunt rugăciuni potrivite și nepotrivite. Noi de asemenea am fi mulțămiiți ca nimenea să n'aibe lipsă de instrucție la muzică și cântare pe instrumente. Pe când noi câte odată am zis că cântăreți și muzicanți care cântă pe instrumente sunt născuți dimpreună cu talentele lor, ori și cum cântăreții cei mai înzestrați cu talente, nu ajung profesiunea lor fără instrucție. Și așa e și cu rugăciunea.

Noi deja am văzut mare greș s'a făcut în privința cum să ne rugăm și cui într'adevăr să ne rugăm; pentru că noi am considerat deja ce Domnul nea pus înainte cu privire la rugăciunea potrivită și în ce formă trebuie a fi întrebuintată. Noi am notat că această formă începe cu atribute (bunătăți) de laudă și mulțămiiță încep cu expresiuni de încredere în Dumnezeu și Impărăția

promisă, continue cu mărturisire despre libertatea noastră și prevederea zi după zi, să sfârșește cu expresiuni de încredere în puterea și bunătatea Lui de a ne păzi și în tine de a ne mântui. Aceasta e forma generală prin care Domnul ne ordonează ca prin așa una a ne apropia de tronul de har. Pe de alta parte, ori și cum e interesat pentru noi a nota ca Părintele nu așteaptă până când devenim foarte dibaci de a folosi limbajul în mod de acrosti expresiunile și rugăciunile către El, dar așa de gratuite și largi sunt aranjamentele Lui încât noi putem veni în neperfectiile noastre și cu limbele noastre găngăve a i spune Lui despre devotarea noastră, apăsarea noastră, încrederea noastră, în ori ce mod cum dorim. Propunerea e ori și cum, că în măsura cum prețuim privilegiul de a ne ruga, noi să dorim a folosi într'un mod primit când ne apropiem către El.

De ce Părintele dorește ca noi să cerem mai înainte de a primi noi binecuvântările Lui? Pentru un scop înțelept, noi putem fi siguri! El vrea ca noi să simțim lipsa noastră; El vrea ca noi să cântăm după răspunsul Său; și întoate aceste experiențe vrea a ne dezvolta ca pe fii Săi ca Creaturi Nouă. De aceea noi avem a cere, a căuta și a bate dacă voim a afla bogățiile și îndurarea Lui Dumnezeu și să ne fie descoperit din ce în ce mai mult minunatele privilegii, milă și binecuvântări care El așa de voios ne dă după cum ne dezvoltăm în caracter.

Alegând o ilustrație din viața Domnului reamintindu-le învățăcelilor că dară copii ar striga către părinți după binecuvântări, puțini părinți într'adevăr a da copiilor lor lucruri vătămătoare. Ce părinte ar fi acela dela care copilul său ar cere pâine și părinte său i'ar da peatră? Și dacă ar cere pește, i'ar da fiului său șerpe? Sau doară cerând ou i'ar da scorpie? De sigur așa părinți ar fi puțini, și dacă ar fi uni. Puterea limbajului Domnului e văzută dacă ne amintim de pâinea din țările răsăritenilor foarte mult asemănată cu peatra, fiind de mărimea unui cot și fiind coaptă într'un cuptor de peatră și prin urmare albit cu cenușă. Un șerpi aseamănă cu pestii; și apoi este o scorpie mică albă care să rostogolește în forma unui ou.

Băzând argumentul Lui pe aceste ilustrații cari ar ordina a să îndrepta la socoteală Lui, Domnul nostru a înaintat a compune o asemănare între afacerile părinților pământesti cu copii lor și cu acei a Lui Dumnezeu. Cuvintele sunt, după împreciurări: "Fiind voi răi, fiind voi neperfecti prin căderea lui Adam, și de aceea mai mult sau mai puțin egoiști (iubitori de sine) în toate cugetele, cuvintele și afacerile, cu toate acestea voi sunteți indemnatici a da daruri copiilor voștri, cu cât mai mult Părintele Cerească dă darurile darurilor, Spiritul Sfânt, celor ce îl doresc?" Vestea clară e că mirosul cel plăcut a rugăciunilor noastre către Părintele cerească să fie cererea după mai mult Spirit Sfânt; și că noi să privim la experiențele vietei—încercări și descurajeri, întristări și împotriviri—nu ca și cum ne ar fi realitate vătămătoare, nu ca și cum ar fi petri, serpi și scorpia ci ca binecuvântări în schimb, dacă într'adevăr permite.

Părintele e vrednic a face cu abund. n. în interesul fiilor Săi. Creatura nouă în Christos. Această știm din experiențe că uni din încercările lor cele mai aspre și discorajieri de un fel pământesc au lucrat pentru ei dezvoltare de caracter, elementele Spiritului Sfânt, cari poate nu ar fi putut primi ga bine în ori ce alt mod. Apoi deoară ne rugăm Părintelui după bine cuvântari. avem a aștepta cu liniște dapa el, și a le conta

și a le alia în felurile împrejurări a vieții care providența Lui le permite. Amintindu-ne că Spiritul Sfânt de umilțta, de nobilitate, liniște îndelungă răbdare, bunătatea frățească, iubire, noi ne am pute bine întreba cum alt-minterea ar putea Părintele lucra în noi elementele caracterului și dacă nu ar permite să vină asupra noastră în încercările vieții cari sunt de lipsă la dezvoltarea în asăorânarea lui Christos. Z' 19-19.

STUDII IN SCRIPTURI VOLUMUL AL 6-LEA CAP 3.

Nu Primiti în zădar darul lui Dumnezeu

O RI ȘI CUM noi să ne bucurăm de așa daruri, și ori și câtă pace și bucurie ar primi așa credincioși, dar ar încunjura calea stramță de sacrificii, noi cu sinceritate putem vedea, că așa un "primese darul Lui Dumnezeu în zădar" (2 Corinteani 6: 1.) Cum așa? Pentru că darul Lui Dumnezeu de îndreptărire cari l'au primit, a fost scotit de a fi a treptă de înaintare la mai mare privilegii și bine-cuvântari în chemarea multă a creaturii Nouă. Darul Lui Dumnezeu e primit în deșert de așa un, pentru că ei nu l' folosese și nici n' aștinca cea mare, una care n'a fost oferată niciodată la cineva, și pe atâta pe cât Scriptura arată nici nu va mai fi oferată. Ei primese darul Lui Dumnezeu în deșert, pentru că ocaziunea de restatornicire care ar avea a le fi înlinsă în Vârsta viitoare, va fi deasemenea înlinsă și la întreaga noastră rescumpărata. Darul Lui Dumnezeu în Vârsta aceasta compune numai că ei sunt atenți despre bunătățile Lui Dumnezeu: pentru lumea înaintea, spre bunăvoiență că ei prin îndreptărire ar putea înainta spre dobândirea chemării înainte spre a să împărtăși la marele premiu de moștenire care are a fi dat celor aleși Corpul lui Christos. Preoțimea Regească.

§ 2. Privind preste lumea creștină nominală să pare învederat că mulțimea cea mare chiar dintre cei sinceri credincioși n'au trecut perste această treaptă de îndreptărire; ei au gustat că Dumnezeu este bun, și l'au îndestulat, și aceasta mai bine era pentru ei dacă ei ar fi devenit mai flămânzi și mai sătoși după Adevăr, și după mai multă cunoștință despre Planul Lui Dumnezeu și caracterul Său, și în creștere mai departe în har, cunoștință și iubire, și după dobândirea a unei cuprinderi mai afundă despre voia Lui Dumnezeu în privința lor, care noi o vom considera în cel-alt capitol de "cșnsfințire."

§ 3. După cât putem vedea înaintarea îndreptăririi credincioșilor să referă numai la viața prezentă, ajutorul care l' simțesc în privința bunului caracter a Lui Dumnezeu și afacerile sale viitoare cu dânși. Și încă pe când cunoștința lor e așa de ne-perfectă în această privință; pentru aceea ei și cântă:

"Adese ori cauzează curioase cugetări."

"Fi-voi al Tău Sau nu voi Fii."

118 § 1. Factul e că, cu toate Christos a fost înțelepciunea lor arătându-le până la punctul cum

ca ei au lipsa de un Mântuitor, și mai de parte, arătându-le despre mântuirea pregătită în trăsul, dar pe când planul divin nu e ca El să continue a fi înțelepciunea lor și a'i conduce în lucruri "afunde a Lui Dumnezeu" fără numai dacă ei să consacreză devotându-se a deveni urmași Domnului în urmele Lui. Credincioșii îndreptățiți ca Creaturi Nouă, cu toate că ei văd ceva din căile Lui Dumnezeu, chiar dacă ei ar căuta să trăiască o viață morală, înțeleaptă în lume. Cu toate acestea ei e nămantese depe pământ; ei încă n'au înaintat spre a schimba natura omenească, drepturile pământesti (câștigate prin Isus) pentru cele cerești în care Domnul prin îndreptărire Sa a deosebit așa. Și după închipuire leviți n'au fost permiși a merge în iocurile sfinte a cortului întruirea sau să poată vedea lucrurile din întruire, tot așa și în anti-tip, credincioșii îndreptățiți nu sunt permiși să intre în iocurile afunde a Lui Dumnezeu ca să le vadă și să apreteaze marea lor, decând numai dacă ei devin membre a "Preoțimei Regească" prin deplină consacrare de sine înșiși.

§2. A aștepta deosebite privilegii de bine-cuvântare a Domnului în decursul Vârstei Mileniale pe când ei au primit darul lui Dumnezeu în deșert în viața prezentă s'ar părea o bună parte de bine-cuvântare pe când ei au neglijat o bine-cuvântare specială pe care ei n'au prețuit'o Nu ar fi fost îngrijirea Divină spre a favora pe uni în trecut sau în vârsta aceasta, aceștea vor fi cinstiți cu bine-cuvântările cele mai mari în decursul Vârstei viitoare. Nu s'ar potrivi aceasta cu cuvintele Domnului? Că cei din "urmă vor fi cei din tîi și cei dintîi vor fi cei din urmă?" Într'a devăr Apostolo arată cu deosebire că dacă Creatura Nouă va fi complectă și timpul Milieului a intrat, bine-cuvântarea specială a lui Dumnezeu va trece eară la Israel, dela care a fost luată la începutul acestei Vârste a Evangheliei. Romanii 11: 25-32.

119 §1. Acești îndreptățiți din trecut spre societate cu Dumnezeu înainte de această Vârsta, care s'au, și care ca resplată ei vor fi făcuți "Domni preste tot pământul sub împărăția Cerească, dobândită prin negarea de sine" (Ebrei 11: 35.) Acești din Vârsta prezentă, cari vor întruire și dobândi îndreptătirea lor, trebuie a face prin prețul corpului lor. Turma mică, cel mai credincioși, pun zilnic viața lor în serviciul Adevărului și a fraților, devenind astfel conform Capitanului nostru de mântuire. Ceca-laltă clasă din

(Apocalips 7: 9) o "Companie mare" trebuie să dobândească resplata lor la natură spirituală, prin costul corpului lor deasemenea, totuș din cauza zelului lor prea puțin ce au avut la jertfire, pentru această ei au perdut resplata cea mare ce a deveni Creaturi Nouă și privilegiurile Impărăției. Aceste trei clase să parenumai că sunt unele cari au profitat în viața prezentă prin ocaziunile speciale a acestei Vârsta de îndreptărire prin credință.

§2. Lucrarea Impărăției, sub lumina unei deplină cunoștință și direcție lucrurilor întâmplăte, pentru cateva adevăruri cari apelează că au fost mai puternice la început la Israel după carne, cari când orbirea va fi luată în lături, vor deveni zeloși după unsul lui Dumnezeu, zicând, după cum e repetat în profeție, "Acesta e Dumnezeuul nostru după care am așteptat, și El ne va mântui pre noi." (Isaia 25: 9.) Dar pe când Israel va fi cel dintâi în linia regulelor nouă de binecuvântare și ocaziune, Mulțămită Lui Dumnezeu! va trece la toată lumea cu scopul că toate națiunile să devină fiii lui Abraham în sensul că ei vor lua parte la binecuvântările promise lumii—după cum e scris "Eată te am făcut Părintele națiunilor; și întu seminția ta toate neamurile pământului să vor binecuvânta."

CRISTOS S'A FĂCUT SĂNȘIREA NOASTRĂ.

§3. După cum înțelepciunea sau cunoștința a venit la noi ca un rezultat din sacrificiul Domnului nostru Isus spre beneficiul nostru, și ca îndreptărire venită prin meritul Său, canu am primit Ispășirea lui, și ne am întors dela păcat la dreptate așa de asemenea e sanșirea noastră prin El. Nimenea nu să poate simți în sensul spre a putea fi primit și nutrit în ramna lui Dumnezeu ca Creatura Nouă, conceputa de Spirit. (Ioan 1: 13. Ebrei 5: 4.) După cum meritul lui Christos a fost de lipsă spre îndreptăirea noastră, așa și primirea noastră de către El ca membre a Corpului Său, sub preoțimea, și ajutorul Său continuu, sunt absolut trepuncioase spre a face noi dreptate atunci vom veni la sigură cne-marea și alegerea noastră. Apostol mustră pe unu pentru ca ei "nu sășin de capul lor" (Coloseni 2: 19.) și noi simțim că așa o recunoștință de Christos Isus, că nu numai e Răscumpărătorul dela păcat, ci e Cap, reprezentativ, Conducător, Instructor, și Supravegheator a Corpului Său (Biserica) de lipsă pentru fie care membră din ea. Domnul nostru arată că această lipsă de continuare a noastră sub îngrijirea lui, zicind de repetate ori, rămâneți în mine; că după cum viața de sine nu poate aduce fruct, decât numai dacă rămâne în vie, nu mai mult, decât numai dacă rămâneți în mine." (Ioan 15: 4.) "Dacă veți rămânea în mine și cuvintele mele în voi, voi veți cere ori ce, și vi să vă face vouă." (Ioan 15: 7.) Apostol arată tot aceeaș lipsă de a rămânea în Christos; zicând, "E un lucru înfricoșat a cădea în mânele viului Dumnezeu." (Ebrei 10: 31.) El înaintea a arăta aceasta însemnătate prin aceea că au rătăit din profeții: "Pentru că Dumnezeul nostru e foc mistuitor." Iubirea Lui Dumnezeu

nu e mai puțină decât dreptatea Lui care arde în contra păcatului, și a ori ce ne dreptate care e păcat; și nu poate privi păcatul sau ai suferi, de aceea El nu a prevăzut, pentru susșinerea păcătoșilor, ci pentru a iscapa dela boala păcatului, care pedeapsă și nimicirea.

120 §1. Această ne asigură pre noi, și armonie cu ocaziunea mai multor Scripturi, că timpul vine canu păcatul și păcătoși, suferința, durerea, întristarea și moartea vor fi înlăturate. Mulțămită lui Dumnezeu! noi de asemenea ne putem bucura în aceasta că Dumnezeu e un foc mistuitor, când știm că El a pregătit o scăpare în Isus Christos pentru timpul ne-perfecțiunilor noastre pe care noi fără voie le facem, și că El a pregătit în El de asemenea pentru noi cea din urmă transportare dela păcat și moarte și dela ori ce slăbiciunela perfectă sa asemănare:—pentru Creatura Nouă La în perfecțiunea naturii Sale divină și deplinitate; pentru "Compania Mare" perfecțiune pe o linie oare care în asemănare cu îngeri; spre a fi slujitori, soții Bisericii glorificată "Fecioarele, scațele cari au urmat ei." (Psalm 45: 14.) Pentru sfinții Profeti din trecut va fi perfecțiunea naturii umane, după chipul lui Dumnezeu în corp și glorioși reprezentanți a Impărăției Ceresti, canalurile binecuvântărilor Divine la toate familiile depe pământ. În fine când încercările și ocaziunile probările vârstei Mileniului vor fi adus peste toți cei bine voitori și ascultători la perfecție, și s'au dovedit credincioși către Dumnezeu, aceștea deasemenea vor dobândi perfecțiunea omeniască, după chipul Lui Dumnezeu în corp; și printre toți aceștea voia Lui Dumnezeu va fi așa perfect înțeleasă și ascultată cu toată inima, așa că El nu va fi un foc mistuitor, pentru că tote necurățeniile lor vor fi curățite dela dânsi sub cultura marelui Mijlocitor, acărui însărcinare sau funcție a fost binevoită de către Părintele prin mila și înțelepciunea Sa. Christos apoi va "vedea rezultatul lucrului și a ostenelei sufletului Său și va fi îndestulat" (mulțămit.)

121 §1. Sfințire semnifică a deosebi ceva la o parte spre un serviciu sfânt. Păcătoși nu sunt chemați la sfințire, ci la pocăință; și păcătoși întors dela păcat nu sunt păiași la consacrare, ci a crede în Domnul nostru Isus Christos spre îndreptărire. Sfințirea e urgentă (lipsă) numai peste clasa îndreptășită—credincioși în promisiunile Dumnezeu, cari sunt țintate în Christos și asigurate prin prețul de răscumpărare. Această nu a te a semnifică că sfințenia sau sfințirea că nu e lucru cuvincios pentru omeniine: nu, ci Dumnezeu au văzut mai dinainte că întru atâta timp cât unul iubește păcatul, ar fi fără valoare a chema pe așa unul spre a duce o viață sfântă; el trebuie să recunoască mai întâi că e un păcătos și trebuie să se întoarcă dela păcat. Și nu semnifică că cel întors dela păcat nu are a deveni sfințit, și stăruitor în viață sfântă, ci semnifică că o sfințenie fără îndreptărire ar fi cu totul fără de folos. După rânduiala lui Dumnezeu, noi mai întâi trebuie să învățăm cât este El de bun pentru a pregăti provi-

ziunea pentru ertarea păcatelor noastre și noi trebuie să primim ertarea Lui ca un dar liber prin Christos, înainte de a putea noi ajunge într-o stare onestă de a ne putea noi consacra, sau a ne sfinți în serviciul Său. Pe lângă acestea trebuie să ne amintim, ce este scopul aranjamentelor Vârstei. Evanghelică,—chemarea la pocăință, declarația vestilor bune spre îndreptărire și invitarea cum îndreptățiți la consacrarea sau să se sfințească lui Dumnezeu, sunt elemente a unui singur Plan mare pe care Dumnezeu acum îl duce la îndeplinire—desvoltând Creatura Nouă. Dumnezeu ș'au propus mai dinainte că toți acei cari vor voi a fi trebuie să fie mai întâi sacrificatori—"Preoțime Regească," și ei trebuie să aibă ceva de oferat lui Dumnezeu, chiar precum Preotul nostru mare care "s'a oferat pe sine însuși lui Dumnezeu." (Ebrei 7: 27; 9: 11.) Subț preoțimea toți trebuie să se ofereze pe sine Lui Dumnezeu, după cum Apostol îndeamnă: "Fraților eu vă rog (pe voi cari sunteți îndreptățiți, și astfel aduși în societate cu Dumnezeu,) prin mila lui Dumnezeu (ertarea păcatelor de mai înainte), ca să aduceți corpurile voastre un sacrificii viu, sfânt și bine primit lui Dumnezeu care este serviciul nostru cel înțelept." (Români 12: 1.) Acuma notează, că corpurile nu sunt în fapt "sfinte," ele trebuie să fie socotite "sfințite" mai înainte de ce ele pot fi "primite de Dumnezeu," adică, noi trebuie să fim îndreptățiți prin credință în Christos mai înainte de ce noi am avea ceva sfânt și bine primit de a pune ne altarul lui Dumnezeu; și apoi trebuie pușe pe altarul lui Dumnezeu, care trebuie să fie jertfite și primite în numele marelui nostru Preot. înainte de ce noi ajungem de a fi socotiți ca "Preoțime regească" a Sa.

122 § 1. Sfințenia va fi cerută de către marele Rege în decursul Vârstei Milineului. Lumea întreagă va fi chemată la sfințenie, spre a să deosebi de necurătenie și ori ce fel de păcat, și să fie ascultători voiei lui Dumnezeu, după cum e reprezentat în Impărăție și primiții ei. Apoi atunci, să vor putea conforma spre sfințenie sau sfințire, unii însă numai pe din afară fără ca să fie sfințiți în inimă: de asemenea vor putea face progres atât mental, moral și în corp—chiar până la sfârșitul restatornicirii—la deplină perfecție, și făcând astfel ei vor lua parte la timp potrivit la binecuvântările și resplătirile marelui period chiar până la încheere: dar ei fără sfințenie întinsă în toate cugetele și inima lor ei nu vor fi potriviți pentru condițiile eterne de aceea parte de Vârsta Milineului, în care nimic nu va putea intra dacă nu e conform cu voia lui Dumnezeu în cuget, cuvânt și fapt.

123 § 1. Dar pe când astfel trăgând sfințenia ca un principiu general și lucrarea lui în viitor preste lume, să nu perdem din vedere că Scriptura a fost scrisă cu deosebire pentru „îndemnarea noastră” — pentru îndemnarea Creaturii Nouă. Când timpul Lumei va fi sosit de a fi instruită pe această direcție de sfințenie atunci va avea pe marele Profet de învățător: Soarele Dreptății va învada lumea, tot pământu cu cunoștință despre

Dumnezeu. Atunci nu va mai fi un Babilon de terori și doctrini confuzătoare că Domnul a promis cu privire la aceea Zi, zicând „Eu voi preface limba (vestea) popoarelor într'o limbă curată, pentru ca ei toți să cheme numele Domnului și să i servească lui întrun cuget. (Zefania 3:9) Apostol adresează pe Creatura Nouă numai când declară că Christos „dela Dumnezeu ni s'au făcut nouă înțelepciune și mântuire.” De aceea dară să luăm mai bine seamă aceste scrise pentru învățătura noastră și invederat foarte de lipsă pentru noi a ne face sigură chemarea și alegerea noastră spre a lua parte la Creatura Nouă.

§ 2. După cum Domnul a zis Israiliților închipuitori „sfințiți-vă” și eu va vo sfințiți pre voi” (3 Moisi 20:7, 8; 2 Moisi 31:13) tot așa El direcțiază și pre Israiliții Spirituali a să consacra pe sine, a aduce corpul său un sacrificii viu, spre a sa ofera pe sin lui Dumnezeu prin meritul și Ispășirea lui Christos; și numai acei cari fac aceasta în acest „Timp bine primit” Domnul îi primește și îi deosebește ca pe un sfânt popor, scriind numele lor în cartea vieții Mielului (Apocalipsis 3:5) pregătind pentru fiecare din ei o coroană de glorie, onoare și nemurire care va fi a lor dacă ei să dovedesc credincioși în sacrificiul lor, la care noi suntem asigurați că e numai „un serviciu înțelept.” — Romani 12:1; Apocalips 3:11.

124 § 1. După cum în închipuire au fost sfințenia levitiilor care i'a obligat a urmări dreptatea, însă nu o consacrare de sacrificii, așa aceasta al doilea pas de sfințenie care aparține la acei primesc chemarea lui Dumnezeu la preoțimea Regească a fost simbolizată prin consacrarea lui Aron și a fiilor săi în oficiul preotesc de consacrare de sacrificii. A fost simbolizat prin haina albă de în care a perpesentat dreptate, și îndreptărire prin oleul ungerei și prin sacrificare, la care toți acești preoți au luat parte. Ebrei 8:3.

§ 2. În închipuirea Levitică două deosebite consacrări sunt arătate: (1) Consacrarea Levitiilor în general. (2) O consacrare specială numai a unor leviti cari erau sacrificatori sau preoți. Cea dintâi represintă de a veți sfânt în ascultare către Dumnezeu care toți credincioși fac, și cari prin mila lui Dumnezeu prin Christos, îndeplinește pentru ei o îndreptărire care de viață li e socotită și pace cu Dumnezeu. Această e ceea ce toți credincioși întâmplăși înțeleg în Virsta aceasta. Dar după cum Apostol explică „sfârșitul legii e iubirea din inimă curată” (1 Timotei 1:5): adică Dumnezeu a văzut mai dinainte că supunerea noastră la consacrarea din tăi în conformare cu condițiile îndreptătirii noastre în decursul acestei Vârste presentă, ca mai pe urmă să ne conducă la un alt pas de consacrare ca preoți pentru sacrificii.

§ 3. Cum așa? Pentru că o viață-sfântă și ascultătoare de Dumnezeu cuprinde în sine „iubirea din inimă curată pentru Dumnezeu și pentru oameni. Iubire pentru Dumnezeu semnifică „din toată inimă noastră, cu tot sufletul și cu toată puterea”; și așa iubirea nu va asculta după poruncă ci va cere ocaziunea de a putea servi, zicând, Doamne ce ai tu de făcut? Fie care Israelit credincios „adevărat” la întâia venire a Domnului au avut această consacrare mai întâi închipuită prin Leviti — și la așa Domnului a dat prima chemare specială a Evangheliei; a să consacra la moarte.

sacrifică interesele lor pământești pentru cele cerești, a urma în urmele Domnului ca urmași a Lui Isus, Căpitanul mântuirii noastre, în calea strâmtă care duce la mărire, așa unii ascultând invitația au fost primiți ca Preoți, membre a corpului Preotul Mare a mărturisirei noastre „fii a lui Dumnezeu.” — Ioan 1:12.

125 § 1. Preste toată Vârsta Evanghelică a fost tot același plan de înaintare; (1) consacrarea de ascultare și dreptate — ca leviți anti - închipuitori; și apoi o cunoștință cum că dreptatea semnifică o iubire supremă către Dumnezeu și o dorință a cunoaște și a face voia Lui; apoi mai târziu o recunoștință că toată creatura e afară din armonie și unire cu Dumnezeu și că e despărțită de Dumnezeu și geme, și armonia cu El semnifică dis-armonie cu nedreptatea din însăși carnea noastră precum și în a altora; apoi privind și strigând către Domnul a ști pentru ce ne au chemat și ne-au primit consacrarea noastră și încă n'au put' o face posibil decât numai prin sacrificiul de sine. Ca respons la această rugăciune Domnul ne învață „că voi - sunteți chemați într-o singură speranță a credinței voastre.” (Efeseni 4:4) și că chemarea e împărțășirea cu Domnul nostru în mărire, onoare și nemurire a împărăție (Luca 12:32; Romani 2:7,) și că calea e strâmtă și grea, și prin această suferință reușitoare a probelor care sunt absolut trebuincioase la acești pe care El îi va onora astfel. (Matei 7:14; Romani 8:17.) Această a fost când noi am auzit chemarea Apostolului, „Vă rog dar fraților... prezentați-vă corpurile voastre sacrificii viu, sfânt și bine primit lui Dumnezeu, care este serviciul nostru cel înțelept,” și primite când le am consacrat la moarte, așa că noi suntem preoți — „Preoțimea regească,” membrele Preot a mărturisirei noastre (sau rânduială) Christos Isus, — Creatură Nouă.

§ 2. Așa credincioși cari, după venirea lor la o recunoștință că „sfârșitul poruncei este iubirea din inima curată,” refuzând însă a merge spre acest capăt, ar refuza de a primi chemarea la sacrificii, și astfel ar refuza de a să supune la scopul lui Dumnezeu în îndreptățirea lor, și prin aceasta ei devin scurt la legământul lor de ascultare și dreptate, pentru strâmtorarea căii, și așa refuză „speranța chemării noastre.” Au nu primesc aceste (recunoscut socotit îndreptățirea vieții) în deșert? Uitându-ne înapoi la sfinții din trecut (profeții), și notând cât de mult l'au costat pe ei a dobândi „un raport bun prin credință” spre a „plăcea lui Dumnezeu” și astfel dobândinduși ei îndreptățirea de societate cu Dumnezeu (Ebrei 11: 5, 32-39), putem noi aștepta că îndreptățirea pentru viață, dăruită în decursul Vârstei Evanghelice la aceștea cari devin leviți anti - închipuitori, pot ei dobândi prin mai puțină credincioșie din inimă către Dumnezeu și dreptate? De sigur noi trebuie să cuprindem că aceștea credincioși îndreptățiți (leviții anti - închipuitori) cari când să pun „să socoată costul lor” (Luca 14:27,28) acăr consacrare deja s'a făcut pentru a deveni în societate ca învățatei și care să obligă a exerciza credință în promisiunile și ajutorul Domnului, dar mai târziu refuză sau neglijează a înainta performarea vieții lor și „serviciul lor înțelept,” și consacrarea lor completă, — chiar până la moarte, — așa unii au fost favorați de Domnul în deșert. De-

sigur ei nu pot fi socotiți ca unii cari dobândesc îndreptățire spre viață, nici chiar îndreptățire la o deosebită societate cu Dumnezeu; — astfel ei cad dela starea lor favorată a Leviților anti - închipuitori și nu pot fi mai mult considerați mai mult ca așa unii.

126 § 1. Dar trebuie acei cari aștează darul lui Dumnezeu, și acăr inimă răspunde cu credincioșie la privilegiurile „înțelepte de servicii” de deplină consacrare și care cuprind cu plăcere și ascultare legământul cu Dumnezeu și cu dreptatea chiar până la moarte, sunt aceste două clase:

(1) Leviți voluntari cari de bună voie depun viețile lor, „căutând căi și metode de a servi Domnului și Adevărului, și socotind o plăcere și onoare în a sacrifica plăcerile și mângăerile pământești, timp, influență, metode și toate cele ce compun viața prezentă. Acești sacrificători voluntari și voiași, preoți anti - închipuitori cari nu preste mult timp vor fi măriți cu Domnul lor vor compune „Preoțimea regească” acăr sacrificiuri vor fi complete, nu vor mai fi închipuite prin Aron și fii săi, aducători de sacrificiuri pentru popor, ci prin Melheșidec — Un Preot pe tronul Său — care va binecuvânta lumea, în decursul Mileniului — binecuvântarea câștigată în decursul zilei anti - închipuitoare de către „sacrificători mai buni” în ziua Ispășirii — Vârsta Evanghelice.

(2) Altă clasă de credincioși cu credincioșie din inimă răspund și cu bucurie își consacreză viețile lor și tot ceea ce au Domnului și „serviciului Său cel înțelept” și prin această își dovedesc vrednicia lor a sunt Leviți anti - închipuitor, pentru că ei nu primesc darul lui Dumnezeu în deșert. Dar, durere, cu toate că ei răspund la chemare și astfel ei devin într-o „speranță a chemării”, și în toate privilegiurile aleșilor, dar pe când iubirea și zelul lor nu sunt așa ca să'i împingă așa sacrifica ceea ce ei au încheșat a face. Aceasta e pentru că îndemnul și iubirea și credința lor nu sunt destul de ferbinte, așa ei lipsesc așa pune sau așa griji sacrificiul lor pe altar; și pentru aceasta nu pot fi socotiți deplin „conform” Preotului nostru cel Mare, care a avut plăcere a face voia Părintelui; ei lipsec de a învinge și pentru aceea nu pot fi socotiți printre „învingători” cari vor avea parte cu Domnul lor în Impărăția cerească ca membre a „Preoțimei Regească”; ei lipsesc de a face sigură chemarea și alegerea lor sigură prin deplină conformare cu legământul lor.

127 § 1. Dar ce va fi cu aceștea? Perdu-au ei de tot Premiul din cauza că ei au perdut zelul și au lipsit probele de zel și iubire de a câștiga? Nu mulțămită fie lui Dumnezeu; chiar dacă sub probele aspre a credinței și zelul lor n'au fost aflat destul spre a'i clasifica între preoți, totuși îndestularea lor de credincioșie și zel de să consacra la moarte s'au dovedit sinceritatea lor din inimă ca Leviți. Ori și cum, nu e destul că ei s'au consacrat deplin și ei trebuie să dovedească că ei din inimă iubesc pe Domnul și nici odată nu l'ivor nega pentru nici un preț, chiar de și nu destul de credincios în sacrificiul cortului în serviciul Său. Ce e proba aceasta care va întări pe aceștea ca vrednici la partea de Leviți în Impărăția cerească? Și cum va fi aplicată?

§ 2. Noi ne am referat deja la „turma mare” la poporul adevărat consacrat a căror icoană e în-

trodusă în Apocalipsis 7:13-15. „Acestea sunt acei cari vin din strămtorare mare cari s'au spălat veșmintele lor și le au albit în sângele Mielului. De aceea sunt ei înaintea (și nu pe) tronul lui Dumnezeu, și ei îi vor servi ziua și noaptea (continiu) în Timpul său (Biserică): și (celui ce șede pe tron care va întinde cortul peste dânși" îi va însoți El cu Mireasă Sa în stările spirituale și serviciul Său.) „Fecioarele neînțelepte"! Ei lasă ocașiunile lor ca să odormă din care cauză ei nu pot deveni membri a Miresei; dar ei cu toate acestea sunt fecioare curate în inimă și în voia lor. Ei perd premiul însă ele mai târziu, ele vor câștiga parte prin mari stămtorări a cina Nuntii Mielului cu Mirele și Mireasă ca „fecioare sau soațe cari au urmat în urma ei". Ele asemenea vor fi aduse aproape de Rege. „Cu bucurie și veselie să aduc în palatul Regelui." (Psalm 45:14,15.) Ca Leviți ei au lipsit de a câștiga premiul Preoțimeii Regească, dar cu toate acestea ei sunt Leviți și vor putea servi în Templul glorios a lui Dumnezeu, Biserica, totuși ei nu pot fi stâlpi dar nici „petri vii" în acel Templu. (Apocalips 3:12; 19:6,7; Psalm 45:14,15) Versul care urmează cea din urmă citație, ne amintește nouă Leviților anti - închipuitor a timpului din trecut cunoscuți la Israel după corp ca „Părintii"; „și suntem asigurați că ei vor fi respălățiți de oarece ei vor fi făcuți „prinți preste tot pământul."

128 § 1. În asemănare, cei trei fii a lui Levi (Kohat, Gerson, Merari) să pare că ar reprezenta patru clase. (1) Moisi, Aron și toată familia preoțească a lui Amram (fii lui Kohat), a căror corturi erau dinaintea (front) de către răsărit de cortul întrunirii. Aceștea au avut încredințare peste toate lucrurile religioase, — frații lor — chiar toți Leviți erau asistenți sau servi care erau onorați. (2) Pe partea dela amezăzi era așezată familia lui Kohat, cei mai aproape aliați a familiei lui Amram; și aceștea aveau îngrijire peste cele mai sfinte lucruri (obiecturi) — Altarele, Policindrul, Masa și Chivotul. (3) În partea de către mează noaptea a cortului întrunirii era așezată familia lui Merari, al doilea de onoare în serviciu, având îngrijire de scândurile, stâlpi și drugi acoperiți cu aur, etc. (4) Dinapoia Cortului Întrunirii era așezată familia lui Gerson, familia Leviților, la cele mai din urmă serviciuri importante — cari erau portari sau ușieri, având grije de perdele de frânghii și etc.

§ 2. Aceste deosebite familii a Leviților poate potrivit reprezenta patru clase a omenimei îndreptățită când împăcarea va fi întreagă sau completă: sfinți, sau Preoțimea Regească, sfinți Profeti, „Turma Mare", și cei mântuiți a omenimei. După cum să pare nu e neobicit, în privința închipuire, numele să pare că au o însemnătate. Mai întâi, familia a fost aleasă să fie preoți: Numele AMRAM semnifică **popor înalt**, sau **popor înaintat**. Ce nume potrivit pentru tipul (închipuirea) „Turmei Mică" a cărei Cap e Christos! „Inaltat sus," „foarte înalte" sunt declarațiunile Scriturii a acestor Preoți Al doilea, Kohat semnifică

companion (soț). Din familia lui Kohat au fost că fii săi să fie aleși o casă nouă de Preoți. Familia lui Kohat, ar putea de aceea potrivit să reprezenteze pe sfinți Profeti acărora credință și ascultare cu credincioșie către Dumnezeu și bună voință a suferi pentru dreptate care a fost așa de bine dovedită, și cu cari noi ne simțim în așa strânsă legătură. Ei întru adevăr au fost aliați lu Dumnezeu și a noștri; și în unele privințe vin în apropierea lui Christos pe ori ce cale decât în apropierea altor. Al treilea, MERARI semnifică „amărăciune"; pe când familia lui Merari de Leviți s'ar părea că reprezintă „Turme Mare" unii cari sunt concepuți de Spirit dar lipsesc de a câștiga premiul Preoțimeii Regească, și sunt „mântuiți așa ca prin foc," cari trec prin „mare strămtorare" și împlămări amare la serviciul și starea de onoare pe care ei vor ocupa. Al patrulea, GERSON semnifică scăpare sau mântuire; această familie a lui Gerson s'ar părea că reprezintă lumea mântuită, toți oameni vor fi făcuți liberi și scăpați de la orbire și mântuiți dela blestăm și din robia lui Satana.

... 129 § 1. Poziția precum și rangul, cel din tîi printre aceste Leviți Anti - închipuitori, sau singurii îndreptățiți, supt acărora îngrijire va fi Impărăția Milineală și ori ce interes va fi sub funcția lor. La dreapta lor vor fi cei mai de aproape aliați, sfinți, Profeti, cari vor fi „Domni preste tot pământul." Și după ei la stînga vor fi credincioșii lor frați Turma Mare. *) Și ceilalți vor fi cei mântuiți dintre oameni dela păcat și moarte în decursul Milineului ocărora credincioșie va fi pedepă încreștă la încreștarea cea mai la încheerea Vârstei Milineului. — Apocalips 20:7,9.

§ 2. Toate aceste clase vor consta dintre Leviți închipuitori, vor fi ca unii cari au stat la încreștarea lor de credincioșie din inimă. Ori și cum, nu să înțelege că aceștea acum îndreptățiți prin credință, mai înainte de tot lumea, și cari neglijează sau refuză de a îndeolini iubirea perfectă din inimă care e „sfârșitul legii" — și cari de aceea primesc darul lui Dumnezeu în deșert ei nu vor avea mai derarte ocașiune de înaintare. Și dacă după aceea „s'ar socoti" de a participa în serviciul preoțesc de sacrificii pe care ei au lipsit de al ofera ca pentru aceea ei nu pot fi onorați sau respălățiți ca pentru „un serviciu înțelept" lui Dumnezeu, care de sigur nu poate fi lăudat, dar nici neamostlițat lor nu merită vr'o pedepsă; altcum, chemarea la mărire onoare și nemurire, nu ar fi din har, ci de silă — nu o învitate ci o poruncă. Nu mai mult un sacrificiu ei o obligație. Și dacă ei din a lor îndreptățire nu înțeleg a-si trage folosul, ei rămân de lume re-cumpărați, chiar așa ca mai înainte de ce ei au primit pe Christos, prin credință, decât numai dacă cunoștința lor a fost înmultită de a face bine, apoi de siguri ei sunt responsabili. În alte cuvinte, cercarea pentru viață sau moarte vecinică în timpul present îi cuprinde numai pe acei cari „ca voluntari (de bună voie) fac o deplină consacrare Domnului „chiar până la moarte." Cei alți dintre oameni nu sunt încă sub judecată „vietei" sau a morții vecinice, și nici nu va fi năvă Impărăția lui Mesia nu va fi pe deplin stabilită pe pământ.

*) Cuvântul autorului e că pare a învata că sfinți profeti nu vor fi înalta, ei vor fi numai întrun rang pe Jas de căt turma mare în decursul Milineului, dar ei vor ajunge la natura spirituală în sfârșitul Milineului.

Dar la timp cuvenit fiecare membră din lume în măsura după lumina care o va avea, ori ce va zidi caracter ori că îl va ruina, și astfel prosperând în condițiunile Mesianice și viață eternă, devinind ori mai buni ori mai răi, după cum ei vor fi ascultători, ori că vor asculta ori că să vor împotrivi cunoștinței și conștiinței lor.

130 §1. Cu cei deplin consacrați, ori și cum afacerea e diferită, prin consacrarea lor deplină până la moarte, abdicând de viața lor pământească schimbându pentru cea cerească spirituală, care va fi a lor dacă rămân credincioși până la moarte—însă nu altcum. Pentru uni cari devin necredincioși va semnifica moartea a doua—eternă; chiar așa de sigur ca și necredincioșilor din lume la sfârșit Milineului.

§ 2. Nimenea dintre Leviți n'au avut nici o parte la pământul Canaan. Prin aceasta e semnat faptul că după ce s-au consacrat tot ceea ce au avut Domnului, și din inimă în unire cu dreptatea lui, Condițiunile ne-perfecte a timpului present de păcat nule moștenesc. Canaan a reprezentat condițiile de conflict și încercare; învingerea vrășmașilor acolo, a reprezentat învingerea răului aici, ect., mai cu seama în decursul Milineului; dar Dumnezeu a pregătit o mai bună moștenire, una fără păcat și perfectă pentru toți pe cari El îi îndreptățește ca Leviți anti închipuitori. Mai întâi de a intra în aceasta mai bună moștenire și a fi preoți cari vor compune învierea cea din tîi și vor fi făcuți perfecti la natura Divină; "Sfinți Profeți" vor veni după ei, și cor' intra în moștenirea perfectă după înviere ca ființe perfecte omenesti; "Turma Mare" va veni apoi în rând după acestea, cari vor fi făcuți perfecti pe linia spirituală, și apoi mai pe urmă clasa lui Gerson, care va fi educată și redicatăși probată în decursul Milineului, vor intra în moștenirea lor prin învierea graduală, sau redicare dela moarte la viață care va fi deplin dobândită la încheierea Milineului.

131 § 1. Ca unj mai credincioși cari s'au făcut consacrarea lor "chiar până la moarte" sunt concepuți de Spiritul Sfânt și socotiți ca membre a Marei Preot inalt, așa tipurile (închipuirile) ilustrate, pentru Leviți în general, n-au primit din oleul sfânt a ungerei, care închipuiește Spiritul Sfânt, ci numai sacrificatori, preoții toți au fost stropiți cu oleu amestecat cu sânge, care are a semnifica că Spiritul Sfânt a fost dăruit la membrele lui Christos că Spiritul Sfânt e a lor numai prin vîrtutea stropirei sîngelui; mai întâi că sacrificiul lui Christos Isus e pentru beneficiul lor, care îi și al doilea, de a să obliga de a fi împreună sacrificatori cu Christos—a depune viețile lor serviciul Său.—2 Moisi 29: 21.

§2. Ungerea Preotului Mare a fost o afacere cu totul deosebită, și a reprezentat unirea și înputernicirea Bisericii alese; pentru aceasta ungerea ea întîmplat numai asupra unuia care a fost ales și îmbrătat ca Preot Mare—asupra lui Aron a fost mai întîi; după aceea însă a urmat peste fiecare din fiii săi după cum ei au înaintat ca urmaș în oficiul Preotului Mare "a-mi servi Mie în oficiul preotesc." (1 Moisi 28: 41; 40: 13, 15.) Christos Isus ca și Cap al Bisericii care e

corpul Său," a fost uns cu oleul bucuriei (Spiritul sfânt) deasupra Capului (Cap) peste urmași Săi sau împreună moștenitori, membrele de sub "Preoțimea Regească." Acest oleu a fost turnat tot preste El, și din abundența Lui noi toți am primit daruri preste daruri." A fost un dar nepus că "noi am fost ertați și îndreptățiți prin meritul sacrificiului Său; și acum mai cu seamă după marginirea de credință ca noi să fim chemați împreună moștenitori a Impărăției și a A-vea consacrarea noastră "sigilată" cu stropirea sîngelui și a oleului și să avem parte subț ungera Capului nostru.

132 §1. Profetul David prin conducerea Domnului ne dă un desemn scris despre ungere, căm a fost turnat tot peste Capul nostru și cum trebuie să curgă de pe El preste noi. (Psalm 133: 1-2; 45: 7; Luca 4: 18.) Membri Bisericii sunt "frații" a căror spirit indeamnă "a trăii în unire." Toți câți sunt în unire cu Capul trebuie să fie în simpatie cu cealaltă membre a corpului Său Biserica, și numai după măsură primesc Spiritul Sfânt de ungere. (Vezi Volumul al 5-lea capul al 9-lea.) Aceasta sfântă ungere e reprezentată de Spiritul Sfânt și iluminarea care să dă tuturor pe cari Dumnezeu îi primește de probă a Preoțimei Regească, Creatura Nouă, din care fie care membru e "sigilat," s'au însemnat, ori arătat prin Spiritul Sfânt care îi este dat lui, după cum deja e arătat.

§2. Toți astfel însemnați de Spiritul Sfânt ca membre prosperătoare a Creaturii Nouă sunt asigurați de Domnul că ei "nu sunt din lume": "După cum Eu nu sunt din lume." "Eu v'am ales (din lume) și v'am ordinaț ca voi să mergeți și să aduceți fruct, și fructul vostru să rămână." Dacă voi ați fi din lume, lumea ar iubi ce e al său; dar voi nu sunteți din lume, pentru că Eu v'am ales din lume, și pentru aceea lumea vă urște." (Ioan 15: 16, 19; 17: 16.) De și aceste semne de sfîntenie ar fi până la oareșcare întindere înțelese de lume, noi totuș nu avem a aștepta ca lumea să ne dea onoare și admirație; ei din contră trebuie să așteptăm, că aceste adevăruri a Spiritului Sfânt preste Creatura Nouă ca niște semne de slăbiciune și ne luate în seamă că cei ce le poartă sunt oameni întregi la minte. Lumea aprobează și aprobează ceva ce e desemnat puternic viguros și vitezos—nu prea drept. Domnul ne spune de ce lumea nu aprobează pe urmași săi; și anume, pentru că întunericul urește lumina—Pentru că scopul Preoțimei Regească în cuvinte cugețe și fapte ar fi mai înalt decît scopul omenimei pretutindenea, și de aceea să pare mai mult sau mai puțin a condamna purtarea lor. Lumea ar dori mai bine a fi aprobată, laudată și lingușită; și ori ce aruncare de rază de lumină asupra ei ar fi numai decît înlăturată, și apoi să dă în lături. Această disaprobară a înțeleptilor lunei a Creștinătăței cari deasemenea compun o parte din cercarea Preoțimei Regească și dacă consacrarea lor nu e deadreptul dela inimă, așa atnci ei vor perde societatea cu lumea, laudându-se ei înșii ei vor lăsa de a să purta în spiritul cuvenit de a sacrificia interesele pământești pe care ei le au cuprins la început—lipsind de a fi preoți; și apoi lipsesc

de a deveni Creaturi Nouă. Ori și cum pe baza bunei voiinței lor, Domnul îi va aduce prin cercări infocate, pentru nimicirea corpului pentru că n'au avut zel asacrifică; astfel unii din ei vor fi vrednici pentru o parte de binecuvântare și resplată la "Turma Mare" care va veni din strămtorarea cea mare spre a servi înaintea tronului, pe care tron Domnul cu turma mică va fi.

133 §1. Sfințenia nu numai constă din două părți, și anume, partea omului, de întregă consacrare, și partea Lui Dumnezeu de primire întregă, dar are un element de ajutorare alăturat. Consacrarea noastră Domnului, trebuie să fie sinceră și întregă, spre a putea fi primită de El toată, de și e însoțită în asemănare cu puțină cunoștință și experiențe; noi pentru aceea avem a crește zilnic în sfințenie, după cum creștem în cunoștință. La început inimile noastre sunt pline, și după ce voia noastră e aruncată afară; însă la început capacitatea inimii noastre a fost mică; dar după cum ei creșt și sfințenia trebuie să crească pas după pas, umblând locul gel; după cum apostolul indeamnă, "Umpleți-vă cu Spirit"; și eară "lăsați iubirea lui Dumnezeu să se reverse în inimile voastre, și să se înmulțească tot mai mult." Provișunea pregătită pentru dezvoltarea inimii noastre e roștită în cuvintele rugăciunii Mântuitorului nostru pentru noi, Sfințeste pe aceștea prin Adevărul Tău; Cuvântul Tău e Adevăr.—Ioan 17: 17.

§ 2. Cuvântul sau solia lui Dumnezeu, "Înțelepciunea" lui Dumnezeu prin Christos, care a început a să descoperi nouă binecuvântările Divine care ne au condus pre noi pas după pas spre punctul de consacrare; și acum e tot acelaș Cuvânt sau veste a lui Dumnezeu prin Christos, care să desvoaltă inimile noastre precum a o și umplea. Dar aceasta e afacerea lui Dumnezeu de a ne da adevărul și a ne umplea inima și a ne sfinții; dar a noastră e a areta condițiile consacrării noastre din inimă după care noi să flămânzim și să însătoșăm după acest adevăr sfințitor—din care zilnic să ne nutrim, și să ne întărim în Domnul și în puterea Lui. Acesta nu e destul a face o consacrare Domnului; El nu voește a avea numai candidați pentru Creatura Nouă. Aceștea trebuie scolăți desvoltati și cercăți pentru desvoltarea lor pentru felurite trăsături yle caracter, trebuie să fie dovediti că sunt destul de eu credincioșii cătră Dumnezeu, astfel asigurati și probati în toate punctele, aceste Creaturi Noă trebuie să fie aflate eu credincioșie cătră El care îi a "chemat" și numai astfel să fie vrednici a intra în bucuria Domnului lor la învierea din tîm.

134: §1. După cum îndreptătirea a adus o binecuvântare și pace cu Dumnezeu, așa și celalalt pas a decliniei consacrării cătră Domnul în ori ce interes și afacere a vieții, ori ce speranță și ambiție, ori ce speranțe pămânesti și binecuvântări a schimba pentru cele cerești care sunt alase pentru Creatura Nouă, care aduce un mare ajutor, un mare repaus în inimă, după cum noi recunoaștem din ce în ce și le folosim potrivit după minunatele și prețioșele promisiuni cari Dumnezeu le a făcut Creaturii Nouă. Aceste promisiuni sunt pe scurt cuprinse în una, că "toate vor lu-

era spre bine celor ce iubesc pre Dumnezeu," (celor) chemați după a Sa găsiere cu cale." (Rom. 8: 28.) Aceasta a două binecuvântare în sensul adevărat a expresiunii. Nu, ar fi cumva însoțită prin arătarea pe din afară a corpului, ci una intrată în inimile noastre ne dă un răspuns, într-o deplină încredere în Dumnezeu, și ne permite o nemărginită aplicare (întrebuințare) de a ne folosi de minunatele și prețioșele promisiuni a Scripturii.

§2. Din cauza că caracterile noastre sunt diferite, de asemenea așa vor fi și experiențele sale a fie căru în legătură cu această deplină consacrare. La uni e o deplină predare Domnului și o recunoștință despre deosebita sa preîngrijire pentru cealalti cari de asemenea sunt membri a prospectivei Bisericii aleasă, care va aduce numai o pace îndestulătoare, un repaus a inimei; pe când la alți de o natură mai cu prisos cari cu o voce mai mare pot să aducă o bucurie iubilară și cu buclă. Noi trebuie să ne amintim această diferență de moderare (cumpătare) naturală de caracter, și a simpatiza cu acei a căror experiențe sunt diferite de a noastră, de oare ce și între cei 12 Apostoli a fost așa diferență; mai cu seamă Petru, Iacob și Ioan—puteau mai bine să-și descopere experiențele lor cuprinși fiind și ei cu cealalti la Rusdii. Frații cari să aprind să eie îndemnul de a invita moderația pe care Apostol o poruncește; și frații cari din natură sunt mai răi și mai pămânesti, să se roage și să caute după mai mare apăsare și mai mare libertate de a arăta mărire și laudă celui ce ne a chemat dela întunec la lumină, deci să ne aducem aminte că Iacob și Ioan, cei mai alai iubiti de Domnul, numiti "Fii tunetului" pentru zelul și sirguinta lor care a fost de lipsă la ocașie, de a muștra și a corecta în modul acesta—amintindule a căru spirit sunt ei. (Luca 9: 51, 55.) Apostol Petru altul dintre cei zeloși, care a fost binecuvântat pentru că numai decât a recunoscut pe Mesia; și încă altă dată când a fost muștrat ca un adversar, pentru zelul folosit afară din calea adevărată. Cu toate acestea Domnul a arătat apăsare ferbinte, în aceștea trei cu caracterul căldures și moderat; cari au fost companiile Săi cei mai de aproape, cari numai singuri au fost buclă ne munte unde Domnul s'a schimbat la față și în odaia în care fira lui Iair zăcea moartă, pe care Domnul nostru a inviat'o din somnul morții; și ei au fost soții Săi speciali cari în grădina Getșiman au fost cu ceva mai aproape decât cealalti. Leștia aceasta ne dă înțeles că Domnul îi place zelul, și semnifică și mai aproape de El; deci trebuie să onorăm pe Caul nostru și să fim condusi de Cuvântul și Spiritul Său.

136 §1. Sfințenia nu semnifică perfecția omenească, după cum uni au explicat: pentru că omul nu poate schimba calitatea ori rânduiala crederilor, nici nu înlătură petele noastre într-un mod minunat sau supra natural. Ci e numai o consacrare de voia Domnului care prin Christos e primită Domnul cu perfecția; e o consacrare de corp ca sacrificiu—"chiar năni la moarte"; și după cum am văzut nu e făcut actul perfect prin sfințenie prin credință, ci numai recunoscut ca perfect după voia noastră, inima noastră și în

Domnul nostru. Voia nouă după cum Apostol ne îndeamnă, să caute a aduce ori ce putere și talent, și ori ce ocaziune a corpului în deplină unire cu Domnul și a căuta a exerciza o influență în aceeași direcție ca toți oamenii cu cari ar veni în contact. Aceasta nu semnifică că numai în vro câțiva ani scurți cinci-zeci, două-zeci și cinci sau cinci-zeci—a vieții din timpul prezent, nu poate să-și facă omul corpul său sau a altora perfect pentru că e o specie. Ci din contră Apostol ne asigură despre aceasta vorbind către Biserică, că acest corp e "sămănat în moarte, în stricăciune, în slăbiciune, sămănat în necinste, sămănat un corp natural (ne-perfect)" și noi pân la învi-

ere nu primim corpuri nouă, tari, perfecte, mărețe, nemuritoare, care Domnul le păstrează spre onoarea noastră. De abea atunci vom ajunge mai întâi perfecția, pe care o căutăm, pe care Domnul a promis că va fi a noastră, dacă în timpul prezent în care suntem cuprinși de slăbiciuni și ne-perfecții noi li arătăm credincioșia inimii noastre.

§ 2. Ori cum, credincioșia din inimă arătată Domnului va semnifica efortare continuă a aduce și a spune tot conductul vieții noastre, da toate cugetările și pornirile inimii noastre sub voia Divină. (4: 12) aceasta e datorită noastră cea dintâi și cea continuă, și aceasta va fi

(Va Continua).

INTREBARI DIN VOLUMUL AL 6-LEA CAP 3.

(CAUTĂLE DUPĂ PARAGRAF). NUMERILE AMINTI SĂ AFLĂ POTRIVIT CU FIECARE ÎNTREBARE PE PAGINILE ACEI SONT PAGINILE DIN VOLUM. § ÎNSEMNAT GINILE "VEGHETORUL DIMINETEI" ÎNSEMNAT (VD), P. (Pagină).

- (68) Explică cum această clasă primește harul lui Dumnezeu? 117, §1, VD, Pagina 73.
- (69) Cum sunt dovedite condițiile "inimii noastre credincioșă" în această privință? 117, §2, 3, VD, Pagina 73.
- (70) Explică de ce acei cari sunt numiți îndreptățiți nu sunt vrednici a primi "harurile cele adevărate a lui Dumnezeu. 118, §1, VD, Pagina 73.
- (71) Ar fi înțelept a aștepta ca aceștia să primească de-a răbură benedictia în Vârsta Mileniului? 118 §2, Pa. 73.
- (72) Ce fel de trei clase singure sunt la care li s-a putea cu drept profitate, din vreme la viața prezentă prin îndreptățirea prin credință? 119, §1, VD, Pagina 73.
- (73) La ce voce apela noi întâi aranjăminteri? Înțelegem noi mai cu sensul? 119, §2, Pagina 74.
- (74) Cum s-au laudat Christos, noui sanctificari (plăceni), și poate-se cineva așară de meritul său sfânt? Și dacă nu, ce e cu el? Ce e cu el? 119 §3, VD, Pagina 74.
- (75) De ce, dar e de lipsă a "rămăna în Christos," și ce este semnificarea textului, "Dumnezeul nostru e foarte misterios" în această legătură? 120, 121, VD, Pagina 74.
- (76) Ce semnificație sunt acei, și de ce fel de clasă e împărățită? 121, §1, VD, Pagina 74.
- (77) Explică rânduiala lui Dumnezeu în privința sanctificării (instanțele) 122, VD, Pagina 75.
- (78) Cercese-va de-a înome sanctificare în Vârsta Mileniului? 122, §1, VD, Pagina 75.
- (79) De ce sanctificarea e un principiu pretutindenea pentru toate creaturile lui Dumnezeu, la ce fel de clasă s-a aplică această îndemnată? 124, §1, 2, VD, Pagina 75.
- (80) Explică deferența considerării Levitilor și cea a Preotilor, în închipuire, și dă sau arată o aplicare anti-tipică. 124, §1, 2, VD, Pagina 75.
- (81) Explică cum o desăvârșită supunere la condițiile îndreptățirii noastre trebuie să ne conducă pre noi la o desăvârșită sanctificare. 124 §3; 125 §1, VD, Pa. 75 76.
- (82) Ce e starea acelor credincioși cari refuză chemarea la sacrificiu? 125 §2, VD, Pagina 76.
- (83) Desele cele două clase de Leviti anti-tipici (anti-închipuitori) 126 §1, 2, 3, VD, Pagina 76.
- (84) Ce este profa care va confirma (înact) pe turma mare cu vrednicia la porțiunea de Leviti sub împăra? 127 §1, 2, VD, Pagina 76.
- (85) Care au fost cei trei fii a lui Levi, și ce au fost sarcinile lor cu privire la Cortul Intențit? 127, §1, 2, 3, VD, Pagina 77.
- (86) Ce fel de patru clase omenești au reprezentat acestea? 128 §2, VD, Pagina 77.
- (87) Adevărate rânduiala respectiv și anul sanctificării Anti-închipuitori în împărăție. 128 §1, VD, Pa. 77.
- (88) Explică pentru ce a fusura inora la consacrare nu s-a putut cu drept să merite pedeapsă. 129 §2, VD, Pa. 77.
- (89) Explică semnificarea anti-închipuitorii a Levitilor cari n-au avut parte la pământul Canaan. 130 §2, VD, Pagina 78.
- (90) Cum a ilustrat tipurile faptul că numai acei deplin consacrați concepuți de Spiritul Sfânt sunt socotiți membre a Marelui Preot Înalt? 131 §1, VD, Pa. 78.
- (91) Ce au închipuit ungerea Preotului Înalt? 131 §2, VD, Pagina 78.
- (92) Ce au reprezentat oleul ungerii? 132 §1, Pa. 78.
- (93) De ce semnele sanctificării a Creaturii Nouă nu sunt admirate s'au aprobate de către însuși? 132 §2, VD, Pagina 78.
- (94) Știind că sanctificarea are două părți, partea lui Dumnezeu și partea omului, ce fel de element adăugător e de lipsă (esențial)? 133 §1, VD, Pagina 79.
- (95) Explică lucrarea Cuvântului, ori "înțelepciunii lui Dumnezeu" prin Christos, către noi ca Creaturi Nouă, și conducerea noastră către el. 133 §2, VD, Pagina 79.
- (96) Ce e binecuvântarea rezultatului a unei depline consacrarii întâmplată de Creatura Nouă care lă însuși ste curile și minunatele promisiuni a Lui Dumnezeu? 134 §1, VD, Pagina 79.
- (97) Explică întâmplările celor deplin consacrați cari s'au abiat (schimbă) prin moderație sau cumpătate. 134 §2, VD, Pagina 79.
- (98) Dacă consacrară și semnifică perfecțiune omenească apoi cum poate Dumnezeu primi sacrificiurile noastre? 136 §1, VD, Pagina 79.
- (99) Ce este datorita noastră cea din tâl continuă cu privire la ne-perfecțiunile noastre în corp? 136 §2, Pa. 79.